

„Poznaj Polskę” «Пізнай Польщу»

Warszawa. Stare Miasto

Варшава. Старе місто

Jeśli masz od 18 do 21 lat, jesteś młody, rzetelny, energiczny, odważny i aktywny, interesujesz się życiem politycznym, gospodarczym i kulturalnym nie tylko swego kraju, ale też krajów europejskich, Polsko-Amerykańska Fundacja Wolności, Fundacja „Borussia”, Kolegium Europy Wschodniej im. Jana Nowaka-Jazieńskiego, Fundacja „Edukacja dla Demokracji” zapraszają aktywnych studentów pochodzących z Białorusi, Ukrainy i Federacji Rosyjskiej (obwody kaliningradzki, leningradzki i sankt-petersburski, obwód nowgorodzki) do udziału w wyjazdach studyjnych do Polski.

Co to znaczy i z czym się to je, bardziej szczegółowo opowie nam Nédim Usejnow, koordynator projektów wschodnich Domu św. Maksymiliana Kolbe w Gdańsku.

«Study Tours to Poland» jest to jeden z pierwszych cyklicznych projektów polskich stworzonych dla młodzieży z Europy Wschodniej. Podstawowym celem programu jest zaznajomienie uczestników z życiem gospodarczym i społeczno-politycznym kraju oraz zmianami, jakie nastąpiły w Polsce po roku 1989. Program ten jest realizowany od 2004 roku, odbywa się dwa razy do roku – na wiosnę i jesienią. Do chwili obecnej, do końca 2009 roku, w ramach projektu Polskę odwiedziło kilka tysięcy studentów, w Gdańsku na przykład przebywało ponad 100 uczestników.

- Jakie pierwsze kroki ma uczynić student by dostać się do Polski w ramach tego projektu?

Przede wszystkim, by zakwalifikować się do tego programu, należy wysłać formularz zgłoszeniowy do udziału w konkursie. Decyzję o tym, kto zostanie zakwalifikowany podejmuje Komisja. Od razu chcę zauważyć, że jest to sprawa najbardziej skomplikowana – dokonać wyboru i właściwie ocenić osobę pod jej nieobecność. Z tysiąca zgłoszonych należy przecież wybrać najlepszych. Komisja

tworzy następnie niewielkie dziesięcio-osobowe grupy. Grupy te, chociaż małe, są mieszane w celu integracji i zapoznania się nie tylko z Polską, ale również z kulturą tych krajów, z których pochodzą uczestnicy.

- Jaki jest program pobytu w Polsce?

Wizyty odbywają się pod hasłem „Poznaj Polskę” i trwają 12 dni, podczas których studenci spotykają się z liderami życia społecznego i politycznego Polski, odwiedzają instytucje państwowych itp. W Gdańsku np. zorganizowano spotkanie z byłym prezydentem Rzeczypospolitej Polskiej Lechem Wałęsą, w województwie pomorskim – z burmistrzem Żukowa, znanym politykiem i promotorem kultury kaszubskiej. Obowiązkowymi elementami programu są uczelniane spotkania z rektorami, profesorami i studentami. Ważnym elementem naszego programu pozostają massmedia. Zawsze staramy się odwiedzić redakcję „Dziennika Bałtyckiego”, „Radio Gdańsk”, wziąć udział w audycjach radiowych lub w dyskusji w redakcji gazety.

- Program trwa 12 dni. Czy pozostaje czas na wypoczynek?

Oczywiście, nie powinniśmy zapominać o wypoczynku. Czasami jest to wypoczynek aktywny, obejmujący ćwiczenia fizyczne. Na przy-

kładzie tobie od 18 do 21 roku, ty młody, staranny, energiczny, цілесprawny i aktywny, тебе цікавить політичне, економічне та культурне життя не лише твоєї країни, а й країн Європи, то Польсько-Американський Фонд Свободи, Фонд „Борусія”, Колегія Східної Європи ім. Яна Новака-Єзеранського, Фонд „Освіта для Демократії” запрошують активних студентів із Білорусії, України та Російської Федерації (Калінінградська, Ленінградська області та м. Санкт-Петербург, Новгородська область) на навчальні візити до Польщі.

Що це таке і з чим його їдять, більш детально познайомить нас Недім Усеїнов, координатор східних проектів Дому св. Максиміліана Кольбе в Гданську.

«Study Tours to Poland» – один із перших циклічних польських проектів, створених для молоді зі Східної Європи. Головна мета програми полягає в тому, щоб ознайомити учасників з суспільно-політичним, економічним життям країни, котрі були здійснені в Польщі після 1989 року. Ця програма реалізується з 2004 року, двічі на рік – восени та навесні, і на даний момент до кінця 2009 року Польщу відвідало декілька тисяч студентів, із яких в Гданську побувало більш, як 100 учасників.

- Які перші кроки потрібно зробити студентів, щоб потрапити на програму і відвідати Республіку Польщу?

Перш за все, щоб потрапити на цю програму, потрібно надіслати свою аплікаційну форму для участі у конкурсі, де комісія уже вирішує, хто саме буде учасником даної програми. Зауважу одразу, що найважче – це обрати та адекватно оцінити людину позаочі. Адже із тисячі анкет потрібно вибрати найкращих.

Згодом комісія формує невеликі групи по 10 чоловік в кожній. Групи, хоч і невеликі, проте змішані,

щоб відбувся процес інтеграції та знайомство не тільки із Польщею, але й із культурою тих країн, з яких прибули самі ж учасники.

- Яка програма перебування у Польщі?

Візити проходять під гаслом: «Пізнай Польщу» і тривають 12 днів, протягом яких студенти зустрічаються із лідерами суспільного та політичного життя Польщі, зокрема у Гданську було організовано зустріч із колишнім президентом Республіки Польща Лехом Валенсою; візити у державні органи влади, у Поморському воєводстві проведено зустріч з мером міста Жуково, який втілює у життя свою політику та сприяє розвитку кашубської культури; обов'язковим елементом візитів є зустрічі із представниками ВНЗ – ректором, професорами та студентами. Важливим елементом у нашій програмі є мас-медіа. Ми завжди стараємося відвідати і редакцію «Dziennik Bałtycki», «Radio Gdansk», взяти участь у радіо передачі, або ж подискутувати у редакції газети.

- Програма триває 12 днів. А чи залишається час на відпочинок?

Звичайно, і відпочивати ми не забуваємо. Іноді це активний відпочинок, котрий включає в себе фізичні наван-

Informacja
wołyńska
Волинська
інформація

У Луцьку планують створити «Центр туристичної інформації та послуг». Серед напрямів його діяльності: організації подорожей, діяльність екскурсантів, діяльність у сфері відпочинку і розваг, культури та спорту.

.....

W Łucku planowane jest otwarcie «Centrum informacji i usług turystycznych». Będzie się ono zajmować organizacją podróży, działalnością w sferze wypoczynku i rozrywek, kultury i sportu, oferować usługi przewodników.

Державне підприємство «Волинський науково-виробничий центр стандартизації, метрології та сертифікації» та Люблінський воєводський інспекторат якості торгових артикулів споживчих Республіки Польща підписали угоду про співпрацю.

.....

Państwowe przedsiębiorstwo «Wołyńskie Naukowo-Produkcyjne Centrum Standaryzacji, Metrologii i Certyfikacji» oraz Wojewódzki Inspektorat Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych w Lublinie podpisały umowę o współpracy.

У селі Мельники Шацького району планують встановити монумент польським офіцерам, які загинули у 1939 році.

.....

We wsi Melnyki w rejonie szackim planowane jest wzniesienie pomnika polskich oficerów, którzy zginęli w 1939 roku.

Волинська обласна філармонія 1 жовтня відкрила ювілейний 70-й сезон.

.....

1 października w Wołyńskiej filharmonii obwodowej został otwarty jubileuszowy 70-ty sezon artystyczny.

Наприкінці вересня Любешів відсвяткував своє 525-річчя.

.....

W końcu września Lubieszów obchodził swoje 525-lecie.

Ківерцівський, Горохівський, Володимир-Волинський і Турійський райони Волинської області беруть участь у проекті «Агро-шанс», що реалізовується за сприяння Фондації «Центр місцевого розвитку» (Люблін).

.....

Rejony kiwercowski, horochowski, włodziemsko-wołyński i turyski obwodu wołyńskiego uczestniczą w projekcie «Agro-szansa», realizowanym przy wsparciu Fundacji «Centrum Rozwoju Lokalnego» (Lublin).

„Poznaj Polskę”

(Закончення. Почątek на str.1)

клад, nie tak dawno łączyliśmy przyjemne z korzystnym, gdy po spotkaniu oficjalnym w mieście Tuchomie usiedliśmy do kajaków i podziwialiśmy nieoswojoną przyrodę Polski. Młodemu ludziom nie brakuje kreatywności. Co wieczór są jakieś imprezy, koncerty, zabawy. To właśnie w tym środowisku odbywa się integracja i wymiana doświadczeń.

- Co ciekawego proponuje kolejny program «STP»?

Jest wiele pozytywnych emocji. Chociaż wiadomo, że po zakończeniu projektu zawsze odczuwa się zmęczenie. Projekt ten, mimo tego, że ma bardzo skondensowany program, nieświe w sobie wiele przyjemności i

wiedzy. Po pierwsze - gdziekolwiek byśmy się ze studentami nie znaleźli, usłyszymy wiele rzeczy nowych i interesujących, życie bowiem ciągle idzie do przodu, nie stoi w jednym miejscu. Po drugie - możliwość zapoznania się. Chociaż później jest bardzo trudno utrzymywać kontakt ze wszystkimi, przynajmniej staramy się go nie utracić. A po trzecie - co jest rzeczą podstawową - działania samych uczestników projektu. Jeżeli studenci mają więcej korzyści, to automatycznie te korzyści stają się też naszymi.

Cóż, Polska czeka na Was, młodych, wytrwałych i energicznych studentów. Zaczepnijcie doświadczenia w Europie

i wdrażajcie je w ojczystej Ukrainie. Budujcie mosty współpracy i dialogu. A razem zrobimy może więcej niż w pojedynkę.

Kateryna Mazurec, Gdańsk

таження, наприклад нещодавно ми поєднали приємне з корисним, адже ділову зустріч ми мали за містом в селищі міського типу Тухоме, де одразу ж після дискусії сили в байдарки і

“Пізнай Польщу”

(Закінчення. Початок на 1-й сторінці)

насолджувались дикою природою Польщі. Та й креативності у молоді не бракує. Щовечора це якісь знайомства, концерти, ігри. Саме в такому середовищі і проходить інтеграція та обмін досвідом.

- Що найприємніше дає чергова програма «STP»?

- Це багато позитивних емоцій. Хоча відомо, що після проекту завжди відчуваєш втому. Проте саме цей проект, хоч і дуже насичений, але надзвичайно приємний і пізнавальний. Постійно, де б ми не були зі студентами, чуємо щось нове та сенсацийне, адже життя йде вперед і нічого не стоїть на місці. Друге - це нові знайомства. Хоча згодом дуже важко під-

тримувати контакти зі всіма учасниками, але ми стараємося, принаймні, їх не втрачати. І третє - головне, і основне, - це відгуки учасників від пройденої програми. Тут вже якщо, більше плюсів від самих студентів для організаторів, то автоматично ті ж плюси стають і нашими.

Що ж, Польща чекає на вас, - молоді, завзяті та енергійні студенти. Почерпніть досвід у Європі та втілюйте його в життя на рідній Україні. Будуйте мости співробітництва та діалогу. І, можливо, разом ми зробимо більше ніж поодиночі.

Катерина Мазурець, Гданьськ

Aktualności Nowiny

Osobiste pamiętki, dokumenty i fotografie oraz zbiór filmowych wspomnień Kresowiaków złożą

się na ekspozycję zatytułowaną "Polacy z Kresów Wschodnich na Warmii i Mazurach". Projekt realizowany przez Muzeum w Olsztynie nosi nazwę "Przenikanie się dziedzictwa kulturowego jako podstawa zrozumienia współczesności regionu".

Projekt zakładający utworzenie

Archiwum Historii Mówionej i Pracowni Digitalizacji Zbiorów sfianansowało Ministerstwo Kultury.

Pracownicy muzeum nagrali już pierwsze wywiady Kresowiaków. Zostaną one udostępnione na stronie internetowej oraz w muzeum na wystawie, jaka powstanie jeszcze w tym roku.

Osobiste rzeczy, dokumenty i fotografie, a także zapisane na wideo spoгади колишніх мешканців східних окраїн Польщі будуть представлені на виставці "Поляки зі Східних Кресів у Вармії та Мазурах". Проект, що реалізовується Музеєм в Ольштині, носить

назву "Взаємопроникнення культурної спадщини як основа розуміння сучасного життя регіону".

В результаті реалізації проекту, який фінансувало Міністерство культури, буде створено Архів історії у розповідях і Майстерню оцифруван-

ня фондів.

Працівники музею вже записали перші інтерв'ю з уродженцями східних окраїн Польщі. Вони будуть доступні на сайті та на виставці, яку планують відкрити ще в цьому році.

polonia.wp.pl

Fenomen Ukraińskiego Stowarzyszenia Społeczno-Kulturalnego w Polsce

Феномен Українського суспільно-культурного товариства у Польщі

Na początku lat 50-tych XX wieku grupa młodzieży w Polsce wystąpiła z propozycją założenia na bazie ukraińskiego środowiska akademickiego nowej organizacji społeczno-kulturalnej. Ówczesne władze partyjne, mimo pewnych zastrzeżeń, przystały na taką propozycję.

W kwietniu 1952 roku Biuro Polityczne Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej przyjęło rezolucję w sprawie poprawy kultury i życia politycznego ludności. Na kongresie założycielskim w Warszawie w dniach 16 - 17 czerwca 1956 roku powstało Ukraińskie Stowarzyszenie Społeczno-Kulturalne (USSK). Było to niezwykle ważne wydarzenie dla sprawy Ukraińców w Polsce, ponieważ nowopowstałe stowarzyszenie zajmowało się rozpowszechnieniem kultury ukraińskiej, organizowaniem i wsparciem działalności artystycznej i naukowej oraz zachowaniem folkloru ukraińskiego.

W roku 1957 Stowarzyszenie liczyło około 10 000 członków, w roku 1960 około 6 000, natomiast w roku 1962 tylko 3 466. Skąd taki negatywny trend? Niektórzy Ukraińcy odbierali USSK jako organizację polityczną, inni angażowali się w jej działalność z nadzieją szybkiego powrotu do poprzedniego miejsca zamieszkania. Było wiele rozbieżności, ponieważ istniało zagrożenie podziału organizacji na mniejsze, odrębne grupy. Wynikały też trudności natury obiektywnej: spośród członków Stowarzyszenia aktywna inteligencja ukraińska stanowiła stosunkowo mały procent a do tego spadała liczba młodych ludzi w organizacji. Ale z czasem sytuacja poprawiała się. Do dnia 1 grudnia 1979 roku liczba członków USSK wzrosła do 6 tysięcy (39% kobiet i 20,4% młodzieży do 25 lat).

Ważnym osiągnięciem USSK było utworzenie ukraińskiej instytucji wydawniczej Nasze Slovo, która nie tylko stała się głównym

forum informacyjnym organizacji, ale też pełniła ważną rolę w rozwoju, wzmocnieniu i propagowaniu twórczości literackiej. W numerze 14 Naszego Słowa (z 18 listopada 1956 roku) po raz pierwszy pojawiła się odrębna Strona Literacka.

Pierwszym redaktorem stylistyczno-językowym stał się ukraiński poeta mieszkający w Polsce Ostaп Łapski. Pierwszymi redaktorami naczelnymi byli natomiast A. Goszowski i M. Szczyrba. W dniu 16 czerwca 1956 roku ukazał się inauguracyjny numer Naszego Słowa mający cztery strony i poświęcony w całości I Kongresowi Ukraińskiej Ludności w Polsce. Regularnie Nasze Slovo zaczęło wydawać od 26 sierpnia 1956 roku.

W kolejnych numerach Naszego Słowa dodano dwustronicową rubrykę dla dzieci pod nazwą Dziecięce Slovo. Później pojawił się specjalny - ukazujący się co dwa tygodnie - załącznik dla dzieci Świt. Na stałe wprowadzono rubrykę Strona Łemkowska, która istnieje do chwili obecnej. Opisywano tam życie kulturalne Łemków w Polsce. Z biegiem czasu ważną rolę zaczęła odgrywać Strona Literacka, na łamach której pierwsze kroki stawiało wielu początkujących poetów i prozaików. Właśnie wokół tego środowiska autorów powstała grupa współczesnych ukraińskich artystów w Polsce. Ponieważ utwory literackie napływały do redakcji w coraz większej ilości, zdecydowano się założyć nową edycję - miesięcznik naukowo-popularny

Nasza Kultura. Tutaj się pojawiły pierwsze badania na temat literatury ukraińskiej, publikacje o stosunkach polsko-ukraińskich, tłumaczenia współczesnej poezji polskiej w języku ukraińskim itp.

Pierwszy numer miesięcznika Nasza Kultura ukazał się w maju 1958 roku. W sumie wyszło ponad 300 numerów tego czasopisma. Jego publikacja została zawieszona z powodu braku finansów w połowie 1991 roku.

Czasopismo miało ambicję skupienia wokół siebie wszystkich aktywnych sił literackich, dziennikarskich i naukowych ludności ukraińskiej w Polsce oraz zapewnienie możliwości rozwoju ich zdolności i talentów w dziedzinie literatury i dziennikarstwa. Edycja Naszej Kultury umożliwiła wydanie oryginalnych i przetłumaczonych dzieł lokalnych autorów. Drukowano na jej łamach również artykuły, dzienniki itp.

Należy zauważyć, że w Polsce w okresie lat 60, 70 i 80 XX wieku polityka państwa wobec Ukraińców była dużo bardziej liberalna niż w Związku Radzieckim. Członkowie mniejszości ukraińskiej mogli swobodnie prowadzić działalność kulturalną i literacką. Dzięki działalności USSK i jego inicjatywom wydawniczym Ukraina - już po odzyskaniu niepodległości - dowiedziała się o takich wybitnych mistrzach słowa jak Ostaп Łapski, Eugeniusz Samochwałenko, Jakub Gudemczuk, Miła Łuczak, Olga Petyk i wielu innych.

Wiktor JARUCZYK

Na początku 50-tych lat XX wieku w Polsce spróbowała stworzyć w ukraińskim środowisku studentów supełsólnokultuurnu organizację, jakę b można było заявити про своє існування. Тодішня партійна влада, незважаючи на певні заперечення, все ж дозволяє культурну діяльність.

У квітні 1952 року політбюро Польської об'єднаної робітничої партії прийняло постанову у справі поліпшення культурного і політичного життя українського населення. На Установчому З'їзді у Варшаві 16 - 17 червня 1956 року було створено Українське суспільно-культурне товариство (УСКТ). Воно мало надзвичайно важливе значення для організації видавничої справи українців у Польщі, оскільки займалося поширенням української культури, організовувало та підтримувало українську художню та наукову діяльність, зберігало український фольклор.

У 1957 році товариство нараховувало близько 10000 членів, у 1960 - близько 6000, а в 1962 - лише 3466. Чому так? Певна частина українців вбачала або хотіла бачити в УСКТ свого політичного представника, а ще інші вступали до товариства, розраховуючи на швидше повернення до попереднього місця проживання. Багато було розбіжностей, оскільки була загроза розпаду організації на менші угруповання. Також були труднощі об'єктивного характеру: серед членів товариства був відносно малий прошарок національно і політично свідомої української інтелігенції, зменшувалася кількість молоді в організації. Однак з часом ситуація покращилася. Станом на 1 грудня 1979 року ряди УСКТ зросли до 6 тисяч (39% становили жінки, 20,4% - молодь до 25 років).

Важливою заслугою УСКТ

було утворення україномовного видавничого органу „Наше слово”, яке стало не тільки головним пропагандистським форумом організації, але виконало важливу роль у розвитку, закріпленні та пропагуванні літературної творчості. В № 14 „Нашого слова” (від 18.11.1956 р.) вперше була введена окрема „Літературна сторінка”.

Першим стилістично-мовним редактором став український поет у Польщі Остап Лапський. 16 червня 1956 року вийшов перший номер „Нашого слова” на чотирьох сторінках і був присвячений I з'їзду представників українського населення у Польщі. Першими редакторами стали А.Гошовський та М.Щырба. Постійно „Наше слово” почало виходити вже з 26 серпня 1956 року.

У „Нашому слові” видавалися 2 сторінки для дітей під рубрикою „Дитяче слово”, а згодом з'явився спеціальний двотижневий додаток для дітей „Світанок”. Постійною стала „Лемківська сторінка”, яка видається і донині. Там відображається культурне життя лемків у Польщі. З часом значну роль відіграла „Літературна сторінка”, яка дала можливість спробувати своє перо початківцям - поетам і прозаїкам. Саме там з'явилася плеяда сучасних українських митців у Польщі. Оскільки літературних творів ставало усе більше, то було вирішено від травня 1959 року почати видавництво наукового - популярного місячного журналу „Наша культура”, який дав можливість

друкуватися місцевим літераторам. Тут почали друкувати розвідки про українську літературу, статті про українсько-польські взаємини, переклади творів сучасних польських поетів на українську мову тощо.

Перший номер місячника „Наша культура” побачив світ у травні 1958 року. Загалом, вийшло понад 300 номерів цього цікавого журналу. Припинив він існування через нестачу коштів у середині 1991 року.

Метою часопису було групування навколо себе всіх прогресивних літературних, публіцистичних і наукових сил українського населення у Польщі, надавати їм можливість розвивати свої здібності і таланти у галузі літератури та публіцистики. Вихід „Нашої культури” дав можливість місцевим авторам друкувати на її сторінках свої оригінальні і перекладацькі прозові та поетичні твори. Також тут друкувалися статті, спогади тощо.

Варто зазначити, що у Польщі в 60-80-х роках XX століття до українців ставилися демократичніше, ніж в Радянському Союзі, тому вони могли вільно займатися культурницькою та літературною діяльністю. Завдяки діяльності УСКТ та виходу його друкованих органів Польщі, згодом і Україна дізналася про таких чудових майстрів слова як Остап Лапський, Євген Самохваленко, Яків Гудемчук, Міла Луцак, Ольга Петик та багато інших.

Віктор ЯРУЧИК

Historia mówiona Історія у розповідях

Wkońcu września Łuck odwiedziła grupa robocza projektu „Polacy na Wschodzie” z Warszawy, której członkowie w ciągu kilku dni nagrywali wspomnienia miejscowych Polaków, głównie osób starszych. Projekt jest realizowany przez Ośrodek Karta.

Karta

Ośrodek Karta jest niezależną organizacją pozarządową, która zajmuje się najnowsza historią Polski oraz Europy Środkowo-Wschodniej, prowadzi również działalność wydawniczą, wydając m.in. kwartalnik „Karta”. Istnieje od 1982 roku.

– Karta powstała jeszcze w czasach komunistycznych w 1989 roku jako organizacja podziemna wydająca pismo historyczne „Karta”. Teraz wydajemy czasopismo zupełnie legalnie. Oprócz tego zajmujemy się historią – dokumentowaniem, upowszechnianiem, edukacją na tematy historyczne. Interesuje nas historia najnowsza głównie Polski XX wieku, ale też Europy Środkowo-Wschodniej – mówi jedna z członków grupy roboczej Anna Wylegała.

– To już nie tylko samo czasopismo – dodaje Jarosław Palka – Obrosło ono różnymi inicjatywami. Jest Archiwum. Są różne programy edukacyjne. Organizujemy konferencje na tematy historyczne. My pracujemy w Archiwum Historii Mówionej. Nagrywamy relacje. Tak naprawdę chodzi nam o nagrywanie relacji z osobami z najstarszego pokolenia, które pamiętają czasy przedwojenne, II Rzeczpospolitą, Drugą wojnę światową. Prowadzimy też nagrania z osobami, które były zaangażowane w działalność opozycyjną przeciwko władzy komunistycznej.

Projekty

W ramach Archiwum Historii Mówionej realizują się różne projekty. Program, w ramach którego przedstawiciele „Karty” odwiedzili Wołyń, nazywa się „Polacy na Wschodzie”. On działa już od kilku lat. Pierwszy pilotażowy wyjazd w ramach tego projektu odbył się w 2006 roku. Nagrywano wtedy głównie w granicach II Rzeczpospolitej. Projekt się rozwija i obecnie są nagrywane także wypowiedzi mieszkańców miejscowości, które już przed Drugą wojną światową były w granicach Związku Radzieckiego, zwłaszcza Kamieńca Podolskiego, Chmielnickiego i Żytomierza. Odbyły się dwa duże wyjazdy do Kazachstanu i na Syberię, czyli do miejsc, dokąd Polacy byli deportowani.

Są też projekty, w ramach których nagrywane są relacje z opozycjonistami, więźniami obozów nazistowskich oraz projekty lokalne, których głównym celem jest nagrywanie mieszkańców małych miejscowości.

– Odtwarzamy całą historię lokalną na podstawie takich świadectw ustnych, wyjaśnia Anna Wy-

legała. – Będąc tutaj – na Wołyniu – nagrywamy relacje miejscowych Polaków. Nie ma dla nas większego znaczenia czy taka osoba była świadkiem jakichś bardzo ważnych wydarzeń, czy też sama brała udział w takich wydarzeniach. To nie musi być jakiś uczestnik działań bojowych czy jakiś sławny opozycjonista. Dla nas kluczowe jest, żeby to była osoba starsza, która osobiście doświadczyła tego, co tutaj się działo. To może być osoba, która przez całe życie nie ruszyła się z miejsca, w którym mieszka. Dla nas ta relacja i tak będzie cenna.

Idee + wsparcie

Projekty, które są realizowane w ramach Archiwum Historii Mówionej, powstają z inicjatywy członków organizacji. Na przykład Anna Wylegała prowadzi taki projekt, w którym nagrywa mieszkańców Krzyża Wielkopolskiego. To jest jej miasto rodzinne, które przed Drugą wojną światową było w granicach Rzeszy niemieckiej i przed wojną mieszkali tam w większości Niemcy. Teraz mieszkają tam głównie Polacy z Kresów, którzy zostali wysiedleni z terytoriów ukraińskich, białoruskich, litewskich.

– To jest przykład tego, że czasami to kogo dokładnie nagrywamy zależy od tego kto nagrywa – mówi Anna. – Jesteśmy organizacją pozarządową działającą na zasadach społecznych. Nie mamy żadnego finansowania ogólnego, więc jeśli ja sobie wymyślę, że chciałabym napisać relację mieszkańców jakiejś miejscowości, to skądś na to muszę znaleźć pieniądze jako członek organizacji pozarządowej. Ten projekt, w ramach którego tutaj jesteśmy – „Polacy na Wschodzie” – jest wspierany przez Senat.

Natalia DENYSIUK

Укінці вересня Луцьк відвідала робоча група проекту „Поляки на Сході” з Варшави, члени якої впродовж кількох днів записували спогади місцевих поляків, в основному старших осіб. Проект реалізовує „Осередок Карта”.

Карта

„Осередок Карта” – це незалежна неурядова організація, яка досліджує новітню історію Польщі та Центрально-Східної Європи, займається видавничою діяльністю, випускаючи, наприклад, кварталний часопис „Карта”. Існує з 1982 року.

– „Карта” виникла ще за комуністичних часів у 1989 році як підпільна організація, що видавала історичний часопис „Карта”. Зараз він виходить цілком легально. Окрім цього, ми займаємося історією – документуванням, розповсюдженням, навчанням на історичні

записуються також розповіді мешканців місцевостей, які вже перед Другою світовою війною входили до складу Радянського Союзу, зокрема, Кам'янця-Подільського, Хмельницького, Житомира. Відбулося два візиту до Казахстану і Сибіру, тобто до місць депортації поляків.

Є також проекти, у рамках яких записуються розповіді діячів опозиції, в'язнів нацистських таборів. Реалізуються локальні проекти, головною метою яких є запис розмов з мешканцями якоїсь малої місцевості.

– На основі таких усних свідчень ми відтворюємо всю місцеву історію, пояснює Анна Вилегала. – Перебуваючи на Волині, ми записуємо розповіді місцевих поляків. Для нас немає великого значення, чи така особа була свідком якихось важливих подій, чи брала участь в таких подіях. Це не обов'язково повинен бути якийсь учасник бойових дій чи якийсь відомий діяч опозиції. Для нас важливо, щоб це була старша особа, яка на власні очі бачила те, що тут відбувалося. Це може бути особа, яка протягом усього життя не виїжджала з місцевості, у якій проживає. Для нас така розповідь все одно буде цінною.

Ідеї + підтримка

Проекти, які реалізуються в Архіві історії у розповідях, постають з ініціативи членів організації, наприклад, Анна Вилегала записує розмови з мешканцями Кшижа Великопольського – свого рідного міста, яке перед Другою світовою війною було розташоване на території Німеччини і до війни проживали там переважно німці. Сьогодні у ньому проживають в основному поляки Кресів, що були виселені з українських, білоруських та литовських територій.

– Це приклад того, що іноді те, чий розповіді ми записуємо, залежить від того, хто записує, – говорить Анна. – Ми є неурядовою організацією, яка діє на громадських засадах. Ми не маємо жодного фінансування зверху. Тому, якщо я схочу записати розповіді мешканців якоїсь місцевості, я повинна знайти на це гроші як член неурядової організації. Проект „Поляки на Сході”, у рамках якого ми відвідали Волинь, фінансується Сенатом Республіки Польща.

Наталія ДЕНИСЮК

Korsak wskrzesza zapomnianych

Po raz kolejny znany wołyński dziennikarz i pisarz Iwan Korsak swoimi książkami stara się zmniejszyć liczbę luk w historii i kulturze ziem Wołynia.

Według słów samego autora - które wypowiedział w wywiadzie dla naszej gazety - największe zainteresowanie wzbudzają u niego postaci faktycznie nieznane szerszej publiczności. Jego książki są więc dedykowane tym, którzy naprawdę zasługują na uwagę, ale ze względu na różne czynniki historyczne nie byli dotąd uwzględniani lub zostali skreśleni z podręczników i opracowań metodycznych..

Ostatnio w bibliotece Wołyńskiego Uniwersytetu Narodowego imienia Łesi Ukrainki odbyła się prezentacja dwóch nowych książek Iwana Korsaka. Esei pod tytułem „Cicha prawda Modesta Lewickiego” opowiada o Modesie Lewickim - wybitnym wołyńskim pisarzu, lekarzu i nauczycielu, wiernym przyjacielu rodziny Kosaczów. Druga książka nosi tytuł „Kapelan armii URL”. Jej głównym bohaterem jest kapłan Pierwszego Ukraińskiego Pułku Rezerwowego Paweł Paszczewski, który jako pierwszy przewodniczył w Łucku Mszy Świętej w języku ukraińskim. Swoje życie złożył w ofierze za ukraińskie niepodległe państwo i został pochowany w Warszawie wraz z generałami i patriotami.

Wiktor JARUCZYK

Корсак воскрешає забутих

Вже вкотре відомий волинський журналіст та письменник Іван Корсак своїми новими книгами намагається зменшити кількість білих плям в історії та культурі волинської землі.

Як зізнався автор нашому виданню, його більше цікавлять імена, що маловідомі громадськості, тож свої книги, в основному, присвячує тим, хто дійсно заслуговує на увагу, проте в силу різних історичних або кон'юнктурних обставин був викреслений з підручників та посібників.

Днями у бібліотеці Волинського національного університету імені Лесі Українки відбулася презентація двох свіжих книжок Івана Корсак. Повість-есеї «Тиха правда Модеста Левицького» розповідає про славетного волинського письменника, лікаря та педагога, вірного товариша сім'ї Косачів – Модеста Левицького. Друга книжка – «Капелан армії УНР». У ній об'єктом дослідження став священик, капелан Першого українського запасного полку Павло Пашевський, котрий вперше у Луцьку вів службу Божу українською мовою, а своє життя поклав на вівтар служінню українській незалежній державі. Похований Павло Пашевський у Варшаві поряд із генералами-патріотами.

Віктор Яручик

Opinia Wołyńian o sądownictwie

1 października 2009 roku w Łucku miał miejsce okrągły stół, podczas którego zaprezentowano projekt „Poprawa jakości wymiaru sprawiedliwości poprzez badanie opinii publicznej”.

Przedsięwzięcie zostało zorganizowane przez organizację społeczną Grupa Społeczno-Consultingowa „Partner” przy wsparciu amerykańskiej Agencji do Spraw Rozwoju Międzynarodowego (USAID) „Ukraina: praworządności”.

Uczestnicy okrągłego stołu dyskutowali o istniejących problemach i powodach niezadowolenia społeczności z jakości systemu sądownictwa.

W ramach projektu przeprowadzone zostanie na Wołyniu badanie socjologiczne – ankietowanie obywateli w niektórych sądach w oparciu o metodę kart sprawozdania cywilnego. Interesanci sądu odpowiedzą na pytania, które dotyczą niektórych aspektów działania tych instytucji.

Mariana KONDRATIUK

Aktualności Новини

Katolicki Uniwersytet Lubelski oraz Instytut Europy Środkowo-Wschodniej wycofały się z Europejskiego Kolegium Polskich i Ukraińskich Uniwersytetów. Władze obu instytucji tłumaczą, że należy szukać nowej formuły współpracy z Ukrainą o znaczeniu i zasięgu europejskim. Doktoranci Kolegium będą kontynuować studia.

– Powodem tej decyzji jest brak postępów w realizacji celu, dla którego powstało Kolegium, czyli w utworzeniu polsko-ukraińskiego uniwersyte-

tu - powiedział PAP przewodniczący Konwentu Europejskiego Kolegium ks. prof. Mirosław Kalinowski. Środowiska naukowe były gotowe do takiej współpracy, ale zabrakło ostatecznej decyzji rządów obu krajów.

Kolegium powołane zostało w 2000 r. Utworzyły go dwa uniwersytety polskie - Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej i Katolicki Uniwersytet Lubelski - oraz Instytut Europy Środkowo-Wschodniej w Lublinie, i trzy uczelnie ukraińskie: Akademia Kijowsko-Mohylańska, Narodowy Uniwersytet im. Tarasa Szewczenki w Kijowie i Narodowy Uniwersytet im. Iwana Franki we Lwowie. W Kolegium studiują tylko doktoranci. Są to głównie osoby z Ukrainy i Polski, ale też m.in. Biało-

rusi, Rosji i Kazachstanu.

Люблінський католицький університет та Інститут Центрально-Східної Європи вийшли зі складу Європейського Колегіуму Польських та Українських Університетів. Керівництво обох інституцій пояснює, що потрібно шукати нову формулу співпраці з Україною на європейському рівні. Докторанти Колегіуму продовжуватимуть навчання.

– Причиною такого рішення є відсутність прогресу в реалізації мети, яка стоїть перед Колегіумом, тобто утворення польсько-українського університету – сказав керівник Конвенту Європейського Колегіуму професор Мирослав

Каліновські. Наукові осередки були готові до такого співробітництва, але не вистачало остаточного рішення урядів обох країн.

Колегіум створено в 2000 р. Утворили його два польські університети - Університет Марії Кюрі-Скłodowskiej і Люблінський католицький університет, Інститут Центрально-Східної Європи в Любліні, а також три українські вузи: Києво-Могилянська Академія, Київський національний університет ім. Тараса Шевченка і Львівський національний університет ім. Івана Франка. У Колегіумі навчаються тільки докторанти з України, Польщі, Білорусі, Росії і Казахстану.

en.naukawpolsce.pl

Думка волинян про суд

1 жовтня 2009 року у Луцьку відбулося засідання круглого столу, на якому презентували проект «Покращення якості роботи суду через вивчення думки громадян». Захід організувала Громадська організація «Громадсько-консалтингова група «Партнер» за підтримки проекту Агентства США з міжнародного розвитку (USAID) «Україна: верховенство права».

Учасники круглого столу обговорили існуючі проблеми та причини невдоволення громади якістю надання послуг представниками судової системи.

У рамках проекту на Волині буде проведено соціологічне дослідження – опитування громадян у визначених судах на основі методології карток громадянського звітування (КГЗ). Відповідачі судів відповідатимуть на запитання, які стосуватимуться окремих аспектів діяльності цих інституцій.

Мар'яна КОНДРАТЮК

Źródło krajoznawczej książki

Mimo tego, że Krajoznawczy Dział Wołyńskiej Biblioteki Obwodowej dla Młodzieży jest tak mały, że mieści się w jednym z gabinetów, to nie przeszkadza bibliotekarzom pracować z czytelnikami. Kierownik działu pani Wira Kumanowska i główny bibliotekarz działu pani Lubow Fradyńska z chęcią opowiadają o swojej pracy.

W dziale krajoznawczym można znaleźć dzieła pisarzy wołyńskich oraz wydania zawierające informację o historii, gospodarce, ekologii i kulturze Wołynia. Mieści się tutaj również informacja o lokalnych organizacjach partyjnych, mediach, sztuce, architekturze, etnografii i folklorze. Materiały przechowywane w sekcji dotyczą także poszczególnych miast i wsi Wołynia. Bibliotekarze działu w celu łatwiejszego znalezienia materiałów stworzyli zestawy artykułów z lokalnych gazet w kartotece i zebraли je w folderach tematycznych. Zdaniem pracowników biblioteki i czytelników, to znacznie ułatwia poszukiwanie informacji i oszczędza czas. Ponadto dział zawsze przedstawia najnowsze wołyńskie wiadomości prasowe.

Należy zauważyć, że w ramach działalności działu często odbywają się różne imprezy tematyczne dla czytelników, między innymi spotkania z artystami Wołynia, seminaria na temat historii ziemi ojczyznej, przeglądy bibliograficzne i prezentacje oraz wystawy książkowe. Dla ułatwienia pracy czytelników z literaturą są wydawane broszury tematyczne stosujące się jednego tematu lub wybitnych osób Wołynia. Na przykład, nie tak dawno został wydana publikacja „Kobiece gałęzi wołyńskiego pisarstwa”. Z takim gatunkiem broszur czytelnicy mogą się zapoznać na stronie internetowej biblioteki (voub.at.ua), która zawiera również informację o przedsięwzięciach organizowanych w bibliotece.

Na pytanie o finansowanie bibliotekarze odpowiedzieli, że prawie cały zbiór literatury jest zakupiony za pieniądze zarobione przez płatne usługi dla czytelników biblioteki. Zauważyli oni, że Rada Wydawnicza najczęściej przewidywał fundusze na publikacje o niskiej jakości, które później „kurzą się” na półkach i nikomu nie są potrzebne. Wydawnictwa niechętnie prezentują bibliotekom książki, nawet w jednym egzemplarzu. Niektórzy autorzy natomiast z przyjemnością oddają swoje dzieła do biblioteki, aby więcej czytelników mogło się z nimi zapoznać.

Niestety, dział zawiera niedostateczną liczbę wydań na temat historii Wołynia. Nie ma również żadnego wydania przedstawiającego różne okresy historii regionu. Nie tak dużo jest też pozycji książkowych o wołyńskiej przyrodzie. Nawiasem mówiąc, do najpopularniejszych książek należy „Przyroda Obwodu Wołyńskiego” - niewielka książeczka, która przeżyła już setki „operacji naprawczych”. Wydana w 1975 roku, do dzisiaj służy czytelnikom w tylko jednym egzemplarzu.

Co ciekawe, bibliotekarze działu krajoznawczego nie tylko świadczą usługi dla czytelników, lecz także nieustannie dbają o to, żeby sekcja posiadała niezbędną literaturę. W tym celu są stale indeksowane książki, które są przedmiotem zainteresowania czytelników a nie ma ich na stanie biblioteki. Wpisy te znajdują się w specjalnym dzienniku p.t. „Księga niezadowolonego popytu czytelników”, gdzie najczęściej pozycji odnosi się do zasobów naturalnych Łucka, przyrody centrów rejonowych, sztuki i kompozytorów Wołynia.

Анна JEKYMENKO

Головний бібліотекар краєзнавчого відділу Любов Фрадинська. Фото Володимира Хомича

Джерело краєзнавчої книги

Краєзнавчий відділ Волинської обласної бібліотеки для юнацтва розміщений у невеликому кабінеті, але це не заважає бібліотекарям співпрацювати з читачами. Завідувач відділу Віра Кумановська та головний бібліотекар відділу Любов Фрадинська залюбки розповідають про свою роботу.

У краєзнавчому відділі можна знайти твори письменників нашого краю, а також видання, які містять інформацію з історії, економіки, екології та культури Волині. Є тут інформація і про місцеві партійні організації, засоби масової інформації, мистецтво, архітектуру, етнографію та фольклор. Матеріали, що зберігаються у відділі, стосуються не лише Волинської області, але й міст та сіл Волині. Бібліотекарі відділу для полегшення пошуку інформації створили підбірку статей з місцевих газет. Причому, не просто вписали в картотеку їхні назви, а зібрали їх у тематичних папках. Як зазначають працівники та читачі бібліотеки, це значно полегшує пошук матеріалу та економить час. Окрім цього, у відділі завжди можна почитати свіжу волинську пресу.

Варто зауважити, що краєзнавчий відділ проводить різноманітні тематичні заходи для читачів, серед яких — зустрічі з митцями Волині, ознайомлення з історією рідного краю, бібліографічні огляди і презентації, книжкові виставки. На допомогу читачам силами бібліотекарів видаються спеціальні брошури, так звані дайджести, які присвячуються якійсь одній темі або відомим особам краю. Нещодавно, наприклад, був виданий дайджест “Жіноча гілка волинського письменства”. До речі, з дайджестами можна ознайомитися на сайті бібліотеки (voub.at.ua), де також розміщена інформація про заходи, що організовуються у бібліотеці.

На запитання про фінансування бібліотекарі відповіли, що майже вся література куплена за гроші, зароблені шляхом надання платних послуг читачам бібліотеки. Як зазначають бібліотекарі, дуже часто видавнича рада дає кошти на видання низькосортної літератури, що потім припадає пиллом на полицях. Видавництва неохоче дарують книги бібліотеці, навіть по одному примірнику, хоча деякі автори з радістю приносять свої твори, щоб більше читачів мали можливість ознайомитися з ними.

На жаль, у відділі недостатньо видань, що присвячені історії Волині. Немає також жодного дослідження, яке б охоплювало різні періоди історії області. Незначна кількість і книг про природу рідного краю. До речі, серед найбільш затребуваних книг є “Природа Волинської області” — невеличка книга, яка пережила вже сотні “пластичних операцій”. Датована вона 1975 роком і є лише в одному примірнику.

Цікаво, що бібліотекарі краєзнавчого відділу не лише обслуговують читачів, але й dbають про те, щоб у відділі була необхідна література. Для цього постійно фіксують тематику, яка є предметом зацікавлення читачів, але необхідних книг у бібліотеці немає. Записи ведуться у так званому “Зошиті незадоволеного читацького попиту”, в якому найбільше запитів про природні ресурси міста Луцька, природу районних центрів, мистецтво, композиторів Волині.

Анна ЄКИМЕНКО

Бібліотека Miejska powstała w Łucku 60 lat temu

W ubiegłym tygodniu 60-tą rocznicę obchodziła Centralna Biblioteka Miejska dla Dorosłych w Łucku.

Biblioteka nr 1 dla dorosłych powstała w Łucku w kwietniu 1949 roku. Pierwszych czytelników ona obsługiwała w pomieszczeniu szkoły średniej nr 3, gdzie w dwóch pokoikach mieścił się księgozbiór złożony z 2 100 egzemplarzy. Później biblioteka wielokrotnie zmieniała swój adres, a w styczniu 1973 roku przeprowadziła się do nowej siedziby przy ulicy Dekabrystów, gdzie znajduje się do dnia dzisiejszego. Od 1978 roku Centralna Biblioteka Miejska dla Dorosłych pozostaje główną biblioteką Scentralizowanego Systemu Bibliotecznego, obejmującego 12 bibliotek. Użytkownicy mają tu dostęp do uniwersalnych zbiorów bibliotecznych obejmujących 90, 7 tys. pozycji.

Oprócz usług dla czytelników, zespół pracowników biblioteki realizuje projekty. Dzięki temu po-

stało Centrum Internetowe w Centralnej Bibliotece Miejskiej dla Dzieci oraz sekcja „Polska biblioteka i czytelnia” w filii nr 6. Biblioteka uczestniczyła w międzynarodowym projekcie „Okno biblioteczne na świat miast partnerskich” (Łuck – Lublin) oraz w projekcie edukacyjnym „Instytucje kulturalno-edukacyjne i aktywizacja społeczności”, inicjatorem którego była Fundacja Książat-Mecenasów Ostrogskich przy wsparciu Funduszu Odrodzenie. Biblioteka realizuje ponadto własne programy - „Biblioteka jako terytorium dzieciństwa” i „Biblioteka. Przestrzeń informacyjna” oraz regularnie przeprowadza akcje „Złóż w darze książkę do skarbicy bibliotecznej” i „Podaruj książkę przyjacielowi”.

Natalia Denysiuk

Міська бібліотека утворилася у Луцьку 60 років тому

На минулому тижні своє 60-річчя відзначила центральна міська бібліотека для дорослих міста Луцька.

Бібліотека №1 для дорослих була відкрита у Луцьку в квітні 1949 року. Перших відвідувачів вона прийняла у приміщенні середньої школи №3, де у двох кімнатах розмістився книжковий фонд 2100 примірників. Пізніше бібліотека кілька разів змінювала адресу, а в січні 1973 року переїхала у нове приміщення по вулиці Декабристів, у якому знаходиться і до сьогодні. З 1978 року центральна бібліотека для дорослих є головною бібліотекою централізованої бібліотечної системи, до складу якої входить 12 бібліотек. До послуг користувачів — універсальний бібліотечний фонд, який нараховує 90,7 тис. документів.

Окрім обслуговування читачів, колектив бібліотеки займається проектною діяльністю. Завдяки цьому був відкритий Інтернет-центр

у центральній бібліотеці для дітей та сектор “Польська бібліотека та читальня” у філії №6, бібліотека взяла участь у міжнародному проєкті “Бібліотечне вікно у світ партнерських міст” (Луцьк-Львів) та в навчальному проєкті “Культ-освітні заклади та активізація громад”, ініціатором якого виступила Фундація князів-благодійників Острозьких за підтримки фонду “Відродження”. Окрім цього, книгозбірня реалізовує власні програми “Бібліотека — територія дитинства” і “Бібліотека. Інформаційний простір” та організовує постійні акції “Подаруй книгу в бібліотечну скарбницю” і “Подаруй книгу другові”.

Наталія ДЕНИСУК

Poleski kres podróży Witkacego

Минуло właśnie 70 lat od śmierci Stanisława Ignacego Witkiewicza (pseudonim Witkacy). Według biografów i historyków popełnił on samobójstwo 18 września 1939 roku we wsi Jezioro na Polesiu, po otrzymaniu informacji o ataku wojsk Związku Radzieckiego na Polskę.

Witkacy był pisarzem, prozaikiem, filozofem, teoretykiem sztuki a także malarzem i fotografem, ukrywającym pod błażeńską maską troskę o losy kraju i kultury europejskiej. Jego życiu towarzyszyła atmosfera tajemnicy i skandalu, którą on sam wzmacniał. Sposób życia artysty był w kontynuację stylu młodopolskich modernistów, dla których „szokowanie” było rodzajem rozrywki i samowyróżnienia. W świadomości społecznej legenda szalonego literata - twórcy oryginalnego i niezwykle, pijaka, narkomana i samobójcy - na tyle się utrwaliła, że jego artystyczne dokonania nie w pełni doceniano. Legenda Witkacego uległa weryfikacji po latach, kiedy zaczęły powstawać dojrzałe interpretacje jego artystycznych wypowiedzi. Witkacy zasłużył sobie niewątpliwie na opinię artysty oryginalnego, przemawiającego do odbiorcy nowym językiem. Za życia rozumiany tylko przez nielicznych, po wojnie został odkryty na nowo i stał się artystą znanym nie tylko w Polsce, ale i na świecie.

Wielka postać z niebanalną biografiją

Biografia Witkacego obfituje w wiele zdarzeń. Stanisław Ignacy Witkiewicz zwany Witkacym urodził się w Warszawie 24 lutego 1885 roku, jako syn malarza, pisarza i architekta Stanisława Witkiewicza oraz Marii z Pietrzkiewiczów, nauczycielki muzyki. Po przeprowadzce do Zakopanego, 27 stycznia 1891 roku Stanisław Ignacy został ochrzczony - ojcem chrzestnym był legendarny gawędziarz i pieśniarz góralski Jan Krzeptowski-Sabała, a matką chrzestną - legendarna polska aktorka Helena Modrzejewska.

Witkacy nie chodził do szkoły. Ojciec Stanisław, uważając, że szkoła niszczy indywidualność młodego człowieka osobiście zajął się jego edukacją. Organizował synowi domowe korepetycje, często prowadzone przez wybitnych artystów i profesorów uniwersyteckich. Ukształtował też w młodym Stanisławie Ignacym zainteresowanie sztuką i literaturą.

W roku 1903 Witkacy eksternistycznie zdał maturę we Lwowie. Jego przyjaciółmi poznanymi w tamtym okresie byli m.in.: młodopolski poeta Tadeusz Szymberski, malarz Leon Chwistek - późniejszy wybitny matematyk i profesor Uniwersytetu Lwowskiego, oraz Bronisław Malinowski - przyszły genialny antropolog światowej sławy. W latach 1904-1905 Witkacy studiował w Krakowskiej Akademii Sztuk Pięknych - najpierw w pracowni Jana Stanisławskiego, później Józefa Mehoffera. Wyjeżdżał też kilkakrotnie do Włoch, Niemiec i Francji, poznając najnowsze prądy malarstwa europejskiego.

W czerwcu 1914 z wyprawą etnograficzną B. Malinowskiego odbył podróż do Australii i Nowej Gwinej.

Tam zastała go wiadomość o wybuchu I Wojny Światowej. Artysta postanowił wrócić do kraju aby bić się o wolną ojczyznę. Powikłane sploty historii sprawiły, że przyszło mu walczyć w armii rosyjskiej. Witkiewicz nigdy nie opisał ani nie opowiedział nikomu swoich losów wojennych. Wiadomo jedynie, że 17 lipca 1916 roku jego oddział uczestniczył w ciężkich walkach nad rzeką Stochod na Ukrainie (wśród przeciwników armii ro-

syjskiej znajdowały się tam oddziały Legionów Polskich Józefa Piłsudskiego). W trakcie ataku na pozycje wojsk niemieckich i austro-węgierskich pod wsią Witoneż Witkiewicz został ranny. Pod koniec 1917 roku został zwolniony z wojska. W Moskwie był świadkiem wybuchu rewolucji październikowej. Wydarzenia te wywarły na nim olbrzymie wrażenie. Doświadczenia sowieckiej rewolucji oraz potęgę ślepego tłumu kierowanego przez zręcznych demagogów Witkacy wielokrotnie ukazywał w swojej późniejszej twórczości.

Książę sztuki i kobiecych serc

W roku 1918 Witkacy wrócił do Polski i osiadł na stałe w Zakopanem gdzie stał się ważną postacią życia kulturalnego i towarzyskiego. W cieniu Giewontu intensywnie malował i pisał. Zaczął wydawać też pierwsze utwory dramatyczne, które już kilka lat później doczekały się premier teatralnych.

Od roku 1925 Witkacy zrezygnował zupełnie z malarstwa olejnego. Zamiast tego rozwinął swoją twórczość portretową, nadając całemu projektowi ironiczną nazwę "Firma Portretowa S.I. Witkiewicz". To właśnie te portrety stały się jego najsłynniejszymi dziełami malarskimi.

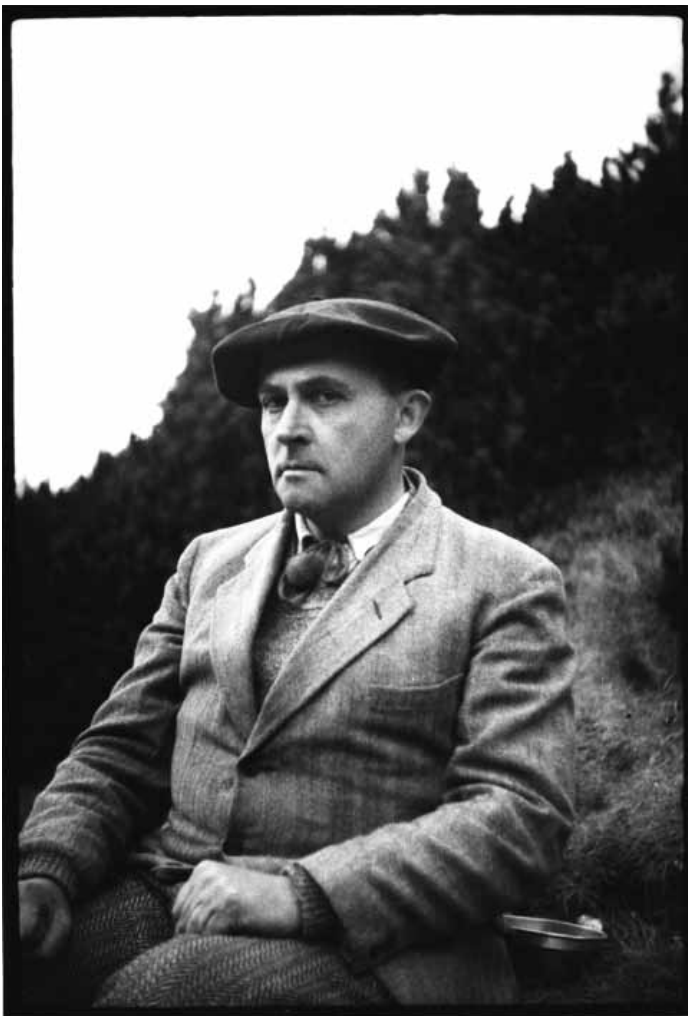
W ciągu ostatnich lat życia Witkiewicz poświęcił się twórczości filozoficznej, pisząc kolejne prace i wygłaszając kilka serii wykładów. Zajmował się też krytyką literacką, publikując artykuły i recenzje w prasie. W latach trzydziestych poznał ważnych pisarzy tamtego okresu - Zofię Nałkowską, Witolda Gombrowicza i Brunona Schulza, którego pisarstwo oceniał szczególnie wysoko.

Jego liczne i burzliwe związki z kobietami stanowią element jednej z wielu „czarnych legend” związanych z biografią Witkacego. Witkiewicz przeżywał gorący, kilkuletni związek z Ireną Solską, wybitną artystką teatralną. Wyraziła postać kobieca „pani S.”, stanie się częstym motywem w jego późniejszej twórczości.

W lutym 1914 popełniła samobójstwo narzeczona Witkiewicza, Jadwiga Janczewska. Jej śmierć - o którą Witkacy nie bezpodstawnie się obwiniał - wycisnęła trwałe piętno na jego twórczości. W kwietniu 1923 roku Witkacy ożenił się z Jadwigą Unrug, wnuczką Juliusza Kossaka. Ślub ten był pewną formą ucieczki przed wspomnieniem o samobójczej śmierci Janczewskiej. Małżonkowie nie mieli dzieci, rzadko też mieszkali razem i dali sobie wzajemnie całkowitą swobodę w nawiązywaniu innych związków. Mimo to byli sobie bardzo bliscy, o czym świadczą zachowane listy. Witkacy miał dziesiątki romanсів, a żona była jego „dobrym duchem” i powiernicą w „sercowych” kłopotach.

Dramat na Polesiu

Jednak w podróż we wrześniu 1939 roku Witkacy nie wyruszył z żoną. Po nieudanych staraniach o przyjęcie do wojska, artysta opuścił Warszawę razem ze swoją długoletnią kochanką Czesławą Oknińską. Para skierowała się razem z innymi uchodźcami na wschód. Zatrzymali się we wsi Jezioro na Polesiu, w majątku znajomej rodziny Ziemiańskich. Właśnie w Jeziorach (obecnie Welykie Oze-

Witkacy

Віткаци

ra) 17 września zastała ich wiadomość o wkroczeniu do Polski Armii Czerwonej. Witkacy poczuł się osaczony. Rankiem 18 września, Witkiewicz w pobliskim lesie popełnił samobójstwo, zażywając truciznę i podcinając sobie tętnicę szyjną. Towarzyszącą mu Czesławę Oknińską udało się odratować. Artystę pochowano na pobliskim cmentarzu prawosławnym.

Po tym jak UNESCO ogłosiło rok 1985 rokiem Witkacego w stulecie urodzin artysty (w 1988 roku) podjęto decyzję o sprowadzeniu z Ukrainy jego szczątków. Trumnę pochowano uroczystie w grobie na cmentarzu na Pękowym Brzyzku w Zakopanem. Całemu przedsięwzięciu towarzyszyły jednak liczne plotki o tym że genialny prowokator także po śmierci „wykręci jakiś numer”. Typowo witkacowska aura absurdu zatrumfowała kiedy w 1994 roku - po kolejnej ekshumacji - okazało się, że do Polski sprowadzono szczątki młodej, niezidentyfikowanej kobiety z Polesia. Potwierdziły to oficjalne ekspertyzy naukowe.

Wszystko wskazuje więc na to, że Stanisław Witkiewicz nadal spoczywa na małym cmentarzu w Jeziorach. Tam też znajduje się - postawiona na nowo - pamiątkowa płyta nagrobna. Ale czy rzeczywiście finał tamtej wrześniowej tragedii nastąpił właśnie na Polesiu? Istnieje teoria, że Witkacy wcale nie popełnił samobójstwa i że była to po prostu tylko kolejna jego mistyfikacja. Zwolennicy tej wersji wierzą, że artysta sam wszystko zaplanował i spokojnie dożył swoich lat gdzieś w Europie. Jak było na prawdę - jak to zwykle z Witkacym - do końca nie wiadomo. Jedno jest natomiast pewne, każdy kogo interesuje twórczość i osoba Stanisława Ignacego Witkiewicza powinien obowiązkowo odwiedzić poleską wieś Jezioro, która na trwałe związała się z losem artysty.

Walenty WAKOLUK

Віткаци, остання подорож

Минуло 70 років від дня смерті Станіслава Ігнаці Віткевича (псевдонім Віткаци). 18 вересня 1839 року на Поліссі у с.Озеро, після звістки про напад Радянського Союзу на Польщу, покінчив життя самогубством.

відуальність молодого людини, сам займався його навчанням: організував для сина домашні заняття, які нерідко проводили відомі митці та університетська професура, зацікавив також молодого Станіслава мистецтвом та літературою.

У 1903 році у Львові Віткевич здав екстерном екзамен на атестат зрілості. Приятелював у той час з млодопольським поетом Тадеушом Шимберським, з художником Леоном Хвістком, майбутнім відомим математиком, професором Львівського університету, а також з майбутнім антропологом Броніславом Малиновським.

1904-1905 Віткаци навчався у Краківській академії мистецтв, спочатку у майстерні Яна Станіславського, пізніше у Юзефа Мехоффера. Декілька разів їздив до Італії, Німеччини і Франції, пізнаючи найновіші течії європейського мистецтва.

У червні 1914 разом з етнографічною експедицією Б.Малиновського подорожував по Австралії та Новій Гвінеї. Там застала його звістка про початок Першої світової війни. Віткевич ніколи не писав і не оповідав про свої військові перипетії. Відомо, що 17 липня 1916 року його відділ брав участь у важких боях на Україні над річкою Стохід (серед противників російського війська були і відділи Легіонів Польських Юзефа Пілсудського). Віткевич був поранений під час атаки на позиції німецького та австро-угорського війська біля села Вітоніж. У кінці 1917 року демобілізувався з війська.

У Москві був свідком початку жовтневої революції. Саме досвід революції, сліпу стихію натовпу, яким керували спритні демоаги, Віткаци пізніше описував у своїх творах.

Володар мистецтва і жіночих сердець

1918 року повернувся до Польщі, оселився у Закопане, став там важливою постаттю культурного і товариського життя, інтенсивно малював та писав. Почав видавати перші драматичні твори, які кількома роками пізніше дочекалися театральних прем'єр.

Починаючи з 1925 року, Віткаци повністю відмовився від олійного живопису. Замість нього розвинув свою портретну творчість, надаючи цій діяльності іронічну назву «Портретна фірма С.І.Віткевич». Але, власне, ці портрети стали його найвідомішими живописними творами.

Протягом останніх років життя Віткевич присвятив себе філософській творчості, писав праці, читав лекції. Також займався літературною критикою, публікував статті та рецензії у пресі. У 30-х роках познайомився з відомими письменниками того періоду - з Софією Налковською, Вітольдом Гомбровичом і Бруно Шульцом, творчість якого оцінював дуже високо.

Його численні та бурхливі зв'язки із жінками стали елементом однієї з багатьох «чорних легенд», пов'язаних з біографією Віткаци. Віткевич кілька років переживав бурхливий роман зі знаменитою театральною актрисою Іреною Сольською. Виразна жіноча постать «пані С.» стане частим

мотивом у його пізніший творчості.

У лютому 1914 покінчила життя самогубством наречена Віткевича Ядвіга Янчевська. Її смерть, у якій Віткаци небезпідставно був звинувачений, наклала тривалий відбиток на його творчість. У квітні 1923 року Віткаци одружився з Ядвігою Унруг, внучкою Юліуша Коссака. Цей шлюб був своєрідною втечею від споминів про самогубство Янчевської. Подружжя було бездітним, рідко жили разом і надали собі взаємну свободу вільного життя як подружжя. Незважаючи на це, були близькими людьми, про що свідчить збережена кореспонденція. Віткаци мав десятки романів, а його дружина була його «добрим духом» і довіреною особою в «сердечних» клопотах.

Драма на Поліссі

У подорож у вересні 1939 року Віткаци не взяв з собою дружину. Після невдалих спроб потрапити до війська митець залишив Варшаву разом зі своєю давньою коханкою Чеславою Окнінською. Пара разом з іншими емігрантами поїхала на схід. Зупинилися в селі Озера на Поліссі у знайомих - родині Землянських. Саме в Озерах (нині Великі Озера) 17 вересня застала їх звістка про напад Червоної Армії на Польщу. У Віткаци було таке відчуття, що його спіймали. Вранці 18 вересня Віткевич у лісі неподалік села покінчив життя самогубством, випивши отруту і перерізавши собі шийну артерію. Чеславу Окнінську, яка супроводжувала його, вдалося врятувати. Митця поховали на найближчому православному кладовищі.

Після того, як ЮНЕСКО оголосило 1985 рік роком Віткаци, у соту річницю від дня народження митця (у 1988 році) було прийняте рішення про перевезення його останків з України до Польщі. Труну чисто поховали на кладовищі на Пенковому Бжизку в місті Закопане. Ці події супроводжувалися численними плітками про те, що від геніального провокатора і після смерті можна очікувати „якоїсь витівки”. Типова для Віткаци аура абсурду затріумфувала тоді, коли після наступної екстумациї в 1994 році виявилось, що до Польщі перевезли рештки молодого невідомої жінки з Полісся. Підтвердили це офіційні наукові експертизи.

Все вказує на те, що Станіслав Віткевич як і раніше спочиває на малому сільському кладовищі в Озерах. Там теж знаходиться нова меморіальна надгробна плита. Але чи дійсно фінал тієї вересневої трагедії наступив саме на Поліссі? Існує теорія, що Віткаци не скоїв самогубства і що це просто була ще одна його містифікація. Прихильники цієї версії вірять, що митець сам все спланував і спокійно дожив своє життя десь у Європі. Як було насправді, як зазвичай з Віткаци, до кінця не відомо. Натомість, в одному можна бути впевненим: кожен, кого цікавить творчість та постать Станіслава Віткевича повинен обов'язково відвідати польське село Озера, яке на віки пов'язане з легендою Віткаци.

Była taka ulica – Ormiańska

Na Wołyniu mieszkają przedstawiciele różnych narodowości, którzy aktywnie uczestniczą w życiu regionu. Dziś naszym rozmówcą jest Kadżyк Danieljan – prezes Towarzystwa Kultury Ormiańskiej w Łucku i oficjalny przedstawiciel Związku Ormian Ukrainy w obwodzie wołyńskim.

– Ormianie dawno już wystąpili z propozycją przywrócenia historycznej nazwy ulicy Ormiańskiej, ale rada miejska nadała ulicy imię Halszky Hułewycziwny. Chyba bardziej odpowiednią byłaby nazwa Ormiańska?

– Tak, tym bardziej, że Ormianie, którzy rozbudowywali ulicę, włączyli się tym sposobem do rozbudowy miasta Łucka. Ormianie także razem z przedstawicielami innych narodowości budowali zamek w Łucku. Należałoby to zrobić dla sprawiedliwości historycznej: ta ulica nosiła taką nazwę przez sześć wieków, rozbudowywali ją Ormianie, przy tej ulicy do dziś stoi przebudowany na dom mieszkalny ormiański kościół p.w. Świętego Stefana. Przemianowano ulicę w 1954 roku, później już w niepodległej Ukrainie w 2007 roku, ale nie została jej przywrócona nazwa historyczna. Wielokrotnie występowaliśmy do rady miejskiej z taką propozycją. Za każdym razem dostawaliśmy pisemną odpowiedź, że w tej kwestii zapadnie pozytywna dla Ormian decyzja. Po nazwaniu ulicy imieniem Halszky Hułewycziwny poproszono nas, żebyśmy zaproponowali inną ulicę, której można by nadać nazwę Ormiańskiej.

– Kiedy utworzone zostało Towarzystwo Kultury Ormiańskiej w Łucku?

– W 2000 roku powstał Związek Ormian Ukrainy, następnie we wszystkich obwodach Ormianie zaczęli organizować towarzystwa. W Łucku również. Dziś mamy szkołę niedzielną, w której dzieci uczą się języka ormiańskiego, historii, kultury naszego narodu.

– Do tej szkoły mogą chodzić tylko Ormianie?

– Szkoła jest otwarta dla wszystkich. Zajęcia odbywają się w łuckiej szkole №5.

– Ile członków liczy dziś ormiańskie towarzystwo?

– Około 150 aktywnych członków. Współpracujemy również z tymi Ormianami, którzy przyjeżdżają na Ukrainę.

– Czym dzisiaj zajmują się Ormianie?

– Członkowie naszego towarzystwa razem z przedstawicielami innych narodowości uczestniczyli w akcji „Paleta języków”. Oprócz tego, nasi sportowcy w składzie ogólnoukraińskiej reprezentacji uczestniczą w corocznej olimpiadzie, która odbywa się w Erewaniu. Na tę olimpiadę przyjeżdżają Ormianie z całego świata. Mieszkańcy Wołynia mogą zapoznać się z ormiańską kuchnią. We wsi Daczne w rejonie kiwerciwskim jest sklep-restauracja „Dacza”, w której można spróbować chaszłamy, lawasza, basturmy, ormiańskie serów i szaszłyków oraz innych ormiańskich potraw.

– Jak widzisz współpracę polsko-ormiańską na Wołyniu?

– Jesteśmy zawsze gotowi do współpracy, przecież Polska jest bliska nam pod względem historycznym. Ormianie mieszkają na Wołyniu od czasów polskiego króla Kazimierza Wielkiego. Wielu Ormian mieszka także w Polsce, przecież zamieszkali tam jeszcze w XIV wieku, część została przesiedlona z ziem wołyńskich do Polski po II Wojnie Światowej. Królowie Polski nadawali Ormianom różne przywileje, czym okazywali swoją przychylność naszemu narodowi.

– Wiem, że oprócz działalności społecznej także aktywnie uprawiasz sport...

– Zapasy w stylu klasycznym.

– Jesteś zdobywcą pucharów Ukrainy, wielokrotnym zdobywcą innych nagród, wicemistrzem Europy w zapasach w stylu klasycznym. Czy masz uczniów?

– Tak. Prowadzimy treningi dla dzieci. Zapraszam wszystkich chętnych na zajęcia. Prowadzimy bezpłatne zajęcia dla dzieci w szkole №9 i w klubie „Bohatyr”. Najważniejsze, żeby dzieci były zdrowe i wiedzieli, czym jest właśnie pomoc wzajemna i przyjaźń.

Walenty WAKOLUK

Ormianie w Łucku

Ormianie przybyli do Łucka jeszcze w XIV wieku, kiedy osiedli też we Lwowie i wielu miastach Rusi i Podola, a liczba ich wzrosła za czasów Witolda i Świdrygiełły. Łuck był wówczas stolicą biskupów ormiańskich. Witold dbał o podniesienie miasta sprowadzając do niego licznych osadników: Żydów, Tatarów, Ormian i Karaimów.

Jedną z uliczek Starego miasta, na której w dawnych czasach mieszkali Ormianie do połowy XX wieku nazywano Ormiańską. Ormianie byli świetnymi budowniczymi – prawie wszystkie kamienne budowle Łucka, Lwowa, Kamieńca Podolskiego są wzniesione właśnie przez nich.

Królowie Polski byli zawsze przychylni Ormianom. Liczne przywileje nadawali im książęta litewscy i królowie polscy - Kazimierz III Wielki, Władysław Jagiełło, Zygmunt August, Władysław IV i Jan III Sobieski. Dzięki dekretem Kazimierza III Wielkiego Ormianie korzystali z samorządu i odrębności w sądownictwie

do 1784 roku. Sądy ormiańskie posługiwały się tradycyjnym prawem ormiańskim, skodyfikowanym przez Mechitara Gosza, później opartym na nim Statutem Ormian lwowskich, zatwierdzonym przez króla Zygmunta I (obowiązywał we wszystkich należących do Rzeczypospolitej miastach dzisiejszej Ukrainy, w których mieszkali Ormianie).

W XVI wieku w Łucku został zbudowany kościół p.w. Świętego Stefana. Istnieje do dziś, jednak zupełnie nie przypomina świątyni – dziś to dom mieszkalny przy ulicy Halszky Hułewycziwny.

MW

Була така вулиця – Вірменська

На Волині живуть представники різних національностей, які беруть активну участь у житті області. Сьогодні нашим співрозмовником є Каджик Даніелян – голова Товариства вірменської культури у Луцьку та офіційний представник Спільки вірмен України у Волинській області.

– Вірмени вже давно виступили з пропозицією повернути історичну назву вулиці Вірменській, але міська рада вирішила перейменувати її іменем Галшки Гулевичівни. Можливо, назва Вірменська була б більш органічною?

– Так. Тим більше, що вірмени, які розбудовували вулицю, зробили свій внесок і в розбудову міста Луцька. Вірмени брали також участь у будівництві замку. Це потрібно було б зробити заради історичної справедливості: ця вулиця носила таку назву протягом шести століть, її розбудовували вірмени, на цій вулиці досі стоїть перероблена у житловий будинок вірменська церква Святого Стефана. Вперше перейменували вулицю у 1954 році, вдруге уже в незалежній Україні, у 2007 році, але так і не повернули їй історичної назви. Ми неодноразово надсилали письмові звернення у міську раду, проте на всі запити отримували письмові відповіді із запевненням у тому, що питання вирішать позитивно. Після того, як вулиця була названа іменем Галшки Гулевичівни нас попросили запропонувати іншу вулицю, яку назвали б Вірменською.

– Коли відновилася вірменська община у Луцьку?

– У 2000 році утворилася Спілька вірмен України, після чого у всіх областях відбулося об'єднання вірмен, і у Луцьку теж. Сьогодні ми маємо недільну школу, у якій діти вивчають вірменську мову, історію, культуру.

– У цю школу можуть ходити лише вірмени?

– Двері школи відчинені для всіх. До речі, вона діє на базі луцької школи №5.

– Скільки осіб об'єднує сьогодні вірменське товариство?

– Близько 150 активних членів. Співпрацюємо також з тими вірменами, які приїжджають в Україну.

– Чим сьогодні живе вірменська община?

– Члени нашого товариства разом з представниками інших національно-культурних товариств брали участь в акції „Мовна палітра”. Окрім цього, наші спортсмени у складі загальноукраїнської збірної беруть участь у щорічній олімпіаді, яка організовується у Єревані. На цю олімпіаду з'їжджаються вірмени з усього світу. Ще знайомимо волинян з національною вірменською кухнею. У селі Дачне Ківерцівського району є магазин-кафе „Дача”, у якому всі бажаючі можуть спробувати хашламу, лаваш, basturmu, вірменські сири, шашлики та інші національні страви.

– Якою ти бачиш польсько-вірменську співпрацю на Волині?

– Ми завжди готові до співпраці, адже поляки близькі нам історично. Вірмени живуть на Волині з часів польського короля Казімежа Великого. Багато вірмен живе також у Польщі, адже поселялися там ще у XIV столітті, частина була переселена з волинських земель до Польщі після Другої світової війни. Польські королі надавали вірменам різноманітні привілеї, чим засвідчували свою прихильність до нашого народу.

– Знаю, що окрім громадської роботи, ти ще й активно займаєшся спортом...

– Греко-римською боротьбою. – Ти – володар кубка України, багаторазовий призер чемпіонатів та віце-чемпіон Європи з греко-римської боротьби. Чи маєш учнів? – Так. Тренуємо дітей. Користуючись нагодою, запрошуюю усіх бажаючих на тренування. Ми проводимо безкоштовні заняття для дітей у школі №9 і в клубі „Богатир”. Головне, щоб діти були здоровими і знали, що таке взаємодопомога та дружба.

Валентин ВАКОЛЮК

Голова Товариства вірменської культури у Луцьку Каджик Даніелян.

Улица Орміанська

Вулиця Вірменська

Фото Володимира Хомича

Вірмени у Луцьку

Вірмени прибули до Луцька ще у XIV столітті, коли поселялися також у Львові і багатьох містах Русі та Поділля. Їхня кількість збільшилася за часів литовських князів Вітольда та Свидригайла. Луцьк був тоді столицею вірменських єпископів. Вітольд дбав про розбудову міста, запрошуючи до нього колоністів: євреїв, татар, вірмен і караїмів.

Одна з вуличок Старого міста, на якій у давнину жили вірмени до середини XX ст. носила назву Вірменська. Вірмени були чудовими будівничими — майже усі кам'яні споруди Луцька, Львова, Кам'янця-Подільського зведені саме ними.

Польські королі завжди були прихильними до вірмен. Численні привілеї надавали їм литовські князі та польські королі Казімеж Великий, Владислав Ягелло, Сигізмунд Август, Владислав IV і Ян III Собеський. Цікаво, що польський король Казимир III Великий надав вірменам право на судову самоврядування, яким вони користувалися до 1784. Місцеві вірменські суди

протягом цього часу керувалися спочатку своїм традиційним старовірменським правом, тобто, суддебником Мхітара Гоша, а потім укладеним на основі цього суддебника Статутом львівських вірмен (стосувався усіх вірмен, що жили в українських містах Речі Посполитої, в тому числі й у Луцьку), що його затвердив польський король Сигізмунд I.

У XVI столітті у Луцьку була збудована церква Святого Стефана. Культова споруда існує до наших днів, проте на церкву зовсім не схожа – сьогодні це житловий будинок по вулиці Галшки Гулевичівни.

MW

Innowacje w branży informacyjnej

Інновації у галузі інформації

W ciągu dwóch dni w Łucku rozmawiano o wykorzystaniu technologii informacyjnych w zarządzaniu miastem, przedsiębiorstwami, instytucjami i organizacjami różnych form własności.

6-7 września w Narodowym domu "Proswita" odbyło się Międzynarodowe Forum Innowacyjne, na którym zebrało się około 100 uczestników z różnych miast i krajów. Program Forum obejmował dwa panele dyskusyjne, referaty i wystawę technologii informacyjnych, a jego głównym celem był dialog i wymiana doświadczeniem.

Swoje propozycje innowacyjne przedstawiła firma "Incom". Dotyczyły one kształtowania cyfrowego miasta, wdrożenia jednolitego systemu bezpieczeństwa miasta, automatyzowanego systemu zarządzania przedsiębiorstwami gospodarki komunalnej i mieszkaniowej. Przedsiębiorstwo "Datagroup" podzieliło się doświadczeniem z wdrażania inicjatywy technologicznej "Kształtowanie miejskiej sieci informacyjnej i komunikacji radiowej w mieście Sławutycz".

Na forum zostały również przedstawione propozycje innowacyjne innych krajów. Na przykład Słowacy przedstawili bilet elektroniczny w komunikacji miejskiej. Litwini zaprezentowali uczestnikom forum projekt programów lojalnościowych i kart płatniczych w korporacjach, samoobsługowe terminale płatnicze, wspólne urządzenia dla terminali kasowych, systemu sprawozdawczości i analityki korporacyjnej. Rosjanie przedstawili informacyjno-analityczny podsystem monitoringu gospodarki komunalnej i mieszkaniowej.

Swoje propozycje przedstawili także naukowcy, opowiadając o zabezpieczeniu informacyjnym marketingu miasta, pod-

stawach informacyjnych rozwoju miasta i wdrożeniu technologii informacyjnych w medycynie.

Oprócz tego, uczestnicy forum dyskutowali na temat właściwości informacyjnego systemu medycznego, współczesnego municypalnego Call-centrum, oraz technologii geoinformacyjnych w zarządzaniu miastem. Omawiano ponadto zagadnienia wdrożenia jednolitego systemu informacyjnego zarządzania budżetem miasta, sprawozdawczości podatkowej przy pomocy sieci komunikacyjnych, systemu elektronicznego obiegu dokumentów i multimedialnego automatyzowanego kompleksu zarządzania komunikacją miejską.

Natalia DENYSIUK

Протягом двох днів у Луцьку обговорювали особливості використання інформаційних технологій в управлінні містом, підприємствами, установами, організаціями різних форм власності.

тич" поділилося ЗАТ "Дататруп".

На форумі також були представлені іноземні інноваційні пропозиції. Зокрема, представники Словаччини представили електронний квиток у громадському транспорті, литовці запропонували узаві учасників рішення для програм лояльності та корпоративних платіжних карток, платіжні термінали з самообслуговування, інтегровані рішення для касових терміналів, системи корпоративної звітності та аналітики, росіяни представили інформаційно-аналітичну підсистему моніторингу стану житлово-комунального господарства.

Своє слово сказали і науковці Луцька, доповідаючи про інформаційне забезпечення маркетингу міста, інформаційні основи просторового розвитку міста, впровадження інформаційних технологій в медицині.

Окрім цього, учасники форуму обговорили особливості інформаційної медичної системи, сучасного муніципального Call-центру, геoinформаційних технологій в управлінні містом, автоматизованих систем управління для підприємств житлово-комунального господарства, впровадження єдиної інформаційної системи управління бюджетом міста, подання податкової звітності засобами комунікаційного зв'язку, системи електронного документообігу та мультимедійного автоматизованого комплексу керування громадським транспортом.

Наталія ДЕНИСЮК

Nagrody dla zwycięzców

6 października odbyła się w gmachu biblioteki Uniwersytetu Wołyńskiego uroczystość wręczenia nagród laureatom konkursu plastycznego na prace inspirowane utworami Juliusza Słowackiego. Zdobywcy 3 pierwszych miejsc oraz osoby i szkoły uhonorowane wyróżnieniami otrzymały nagrody rzeczowe i dyplomy z rąk Konsula Generalnego RP w Łucku Tomasza Janika.

Нагороди для переможців

6 жовтня у приміщенні бібліотеки Волинського національного університету імені Лесі Українки відбулося урочисте нагородження лауреатів мистецького конкурсу ілюстрацій до творів Юліуша Словацького. Нагороди і дипломи переможцям та учасникам конкурсу вручив Генеральний Консул Республіки Польща у Луцьку Томаш Янік.

nra.pl

Największe autorytety Polaków to rodzice i papież Jan Paweł II - wynika z najnowszego sondażu CBOS.

Polacy są podzieleni co do korzystania w życiu z wiedzy i doświadczeń własnych lub innych osób. Prawie połowa (48 proc.) uważa, że "w życiu lepiej uszyć się na własnych błędach". Tyle samo jest zdania, że "lepiej korzystać z wiedzy i doświadczeń innych".

Badani, którzy dostrzegają autorytety w życiu publicznym, najczęściej wymieniali osobę Jana Pawła II (59 proc.). Zdecydowanie mniej ankietowanych (5 proc.) wskazało Lecha Wałęsę czy Józefa Piłsudskiego. Na dalszych miejscach znalazł się Władysław Bartoszewski (3 proc.), Aleksander Kwaśniewski (2 proc.), Donald Tusk (2 proc.) i Jolanta Kwaśniewska (1 proc.).

Najбільszymi autoritetami dla polaków є батьки і папа Іван Павло II. Такі дані подає Центр дослідження громадської думки.

Поляки відповідали на питання про те, чи потрібно опиратися в житті на власні знання та досвід, чи на досвід інших. Майже половина респондентів (48 %) вважає, що "у житті краще вчитися на власних помилках". Стільки ж думає, що "краще користуватися знаннями і досвідом інших".

Серед авторитетних публічних осіб респонденти найчастіше називали Івана Павла II (59 %). Набагато менше анкетованих (5 %) назвали Леха Валенсу та Юзефа Пілсудського. Наступними в рейтингу опинилися Владислав Бартошевський (3 %), Олександр Квасневський (2 %), Дональд Туск (2 %) і Йоланта Квасневська (1 %).

sondaz.wp.pl

Понеділок 12 жовтня

06.00 "Доброго ранку, Україно!"
06.00 Ранкова молитва
06.05, 08.45 Православний календар
06.10, 07.00, 08.00 Новини
06.15, 07.15, 08.10 Спорт
06.20 Аграрна країна
06.25, 07.20, 08.30 Погода
06.30, 07.25, 08.35 Події очима майбутнього
06.40, 07.30, 08.40 567 - Поїхали!!!!
07.10 Ера бізнесу
07.40 Рейтингова панорама
08.15 Енергопанорама
09.00 РАЙОК з Першим
09.00 Анонс передач /ранковий/
09.05 Діловий світ
09.20 Погода
09.30 Легко бути жінкою
10.30 Т/с "Стеж за мною" 27 серія
11.15 Служба розшуку дітей
11.25 Життя триває...
12.00 Новини
12.10 Діловий світ
12.15 Український вимір
13.15 Тетяна Цимбал представляє: "Лінія доп!"
13.50 Служба розшуку дітей
14.00 Книга, ца
15.00 Новини
15.15 Діловий світ
15.25 Погода
15.55 Вікно в Америку
16.15 М/ф "Зозуля та шпак"
16.30 Індиго
17.00 М/с "Моко - дитя світу" 12с.
17.15 Т/с "Стеж за мною" 28 серія
18.05 Ситуація
18.15 Погода
18.25 Український вимір
18.55 Анонс передач /вечірній/
19.00 Точка зору
19.30 Діловий світ
19.40 Світ спорту
19.50 Погода
20.00 "Попередження" з М. Вереснем

21.00 Новини
21.20 Всенародне обговорення конституції В.Ющенка
21.25 Діловий світ
21.40 Світ спорту
21.55 Погода
22.05 Далі буде...
22.35 ПроРейс
22.55 Трійка, Кено
23.00, 00.00 Підсумки
23.10 Спорт
23.15 Погода
23.20 Окрема тема
00.15 Інтерактивний проект "Острів скарбів"
01.30 ПРОФІЛАКТИКА ПЕРШОГО КАНАЛУ

06.30 Концерт "Хороші пісні"
08.15 Концерт Н.Могилянської "Цей танець"
10.05 "Караоке на майдані"
10.45, 20.15 Т/с "Крем"
11.30 "Смішні пісні про голівне"
12.45 Х/ф "Зведи мене з розуму"
14.30 Х/ф "Скажи хоч щось"
16.30, 19.30, 22.30, 02.25 ТСН: "Телевізійна Служба Новин"
16.50 Х/ф "Про любов"
19.10 "Погода"
19.15 "ТСН. Варта"
21.15 Т/с "Маргоша - 2" (2)
22.55 "Промислост"
23.00, 02.55 Х/ф "Співчуття нани Поміст" (2)
01.25, 04.50 "Документ"
05.50 "Тарапунька і Штепсель під хмарами"

11.05 Т/с "Кармеліта. Циганська пристрасть".
12.15 Х/ф "Стерво".
14.05 Програма "Позаочі".
15.00 Х/ф "Тріх"
17.15 "Жди мене".
19.00 Т/с "Кармеліта. Циганська пристрасть".
20.00 "Подорож".
21.30 Т/с "Захароване кохання-2".
23.40 "Фантастичні історії. Телепатія. Поклик крові".
01.00 ПРОФІЛАКТИКА

05.15 Т/с "Петя Неперевіршений"
06.00 Т/с "Євстація Романова. Сліпство веде дилетант-3"
06.50, 07.10, 07.35, 08.40 "Підйома"
06.55, 12.50, 14.50 Т/с "Друзі"
07.30, 08.30, 19.20, 01.00 Погода
09.00 М/с "Велике мультиплікаційне шоу"
09.10 Х/ф "Тремліни-2. Нова партія"
11.30, 19.25 Т/с "Кадети"
13.30, 19.00, 00.35 Репортер
13.35 М/с "Табір Лазло"
13.55 М/с "Поліцейська академія"
14.30, 15.45 Teen Time
14.35 Т/с "Як я познайомився з вашою мамою-3"
15.50, 20.20 Т/с "Ранетки"
16.50, 21.15 Т/с "Татусеві дочки"
18.00, 22.20 Т/с "Щасливі разом"
19.15, 00.55 Спортрепортер
23.20 Т/с "Грані" (2)
01.05 Служба розшуку дітей

05.40 Факти тижня з Оксаною Соколовою
06.20, 07.50 Ділові факти
06.30, 08.00, 09.00, 01.25, 03.55 Погода
06.35, 08.35 300 сек/год
06.40 Світаною. Дитяча програма
07.05, 11.10 Анекдоти по-українськи
07.45, 08.45 Факти. Ранок
07.55, 08.55, 12.55, 19.10, 01.20 Спорт
08.05 Про-Зікаєва
09.05 "Солдати". Т/с
11.50 Козирне життя
12.45 Факти. День
13.00 Каламбур
13.25 "Зоряні війни-5: Імперія наносить удар у відповідь". Х/ф
16.35 "Агент національної безпеки". Т/с
17.35 "Темніші сліда". Т/с
18.45 Факти. Вечір
19.15 Надзвичайні новини з Костянтином Стогнієм
19.50 "Вулиці розбитих ліхтарів-9.5". Т/с
20.50 "Братани". Т/с
21.50 "Сильніше вогню". Т/с
23.00 Свобода слова з Андрієм Куликовим

12.50 "Битва екстрасенсів"
13.50 "Чужі помилки. Свята правда"
16.00 "Моя правда. Щаслива зірка Юрія Ніколаєва"
17.00 "Неймовірні історії кохання"
18.10, 22.20 Т/с "Доктор Хаус" (1)
19.15 "У пошуках істини. Олександра Добуш: кохання карпатського розбійника"
20.15 "Чужі помилки. Удар із минулого"
21.30 Т/с "Кулагін і Партнери" (1)
23.20 "Моя правда. Юрій Белов: божовілля". Репортаж.
14.10 "Лі як любов". Т/с
15.00 "Господар з Диявольської". Т/с
16.00, 00.15, 06.15 Форум.
16.45 "Ми, ви, вони". Тележурнал.
17.10 "Прикордонний кур'єр". Цикл репортажів.
19.40 "Смаки Польщі". Тележурнал.
20.15, 02.15 На добраніч, маляки.
20.55, 02.55 Спорт.
21.10, 01.10 Прогноз погоди.
21.35, 03.25 "Свідки невідомих історій". Тележурнал.
22.10, 03.55 "Кольори щастя". Т/с.
22.35, 23.25, 04.30 Перша футбольна ліга.
01.00 Сервіс-ІНФО вечір.
01.40 "Алея зірок". Тележурнал.
04.20 Студія Полонії.

06.15 Вставай! Праємо!
07.00 "Новини Полсат".
08.15 "Великий виграв".
09.00, 14.00 "Сабрина, юна відьма".
10.00 Як вони співають.
12.00, 17.30 "Малановський і партнери".
12.30, 20.30 "Саме життя".
13.00 "Приносна родина".
15.00, 19.00 "Перше кохання".
15.45 "Приймальний покій".
16.50, 19.50 Події.
17.10, 19.25 Погода.
17.15 Втручання.
18.00 "Світ за сімейством Кепських".
21.00 Вілл Сміт у н/ф трилері "Я, робот" - США-ФРН, 2004. Чи може робот убити людину?.
23.25 "Хлопці не плачуть" - драма, США, 1999. Новий хлопець виявився дівчиною.
02.00 "Закон міста".
03.00 Нагорода гарантується.
04.00 Заборонена камера.
05.30 Темніші долі.

TVP 2

07.15 Телекранічка.
07.50 Зупинка "Освіта".
08.05 "Скарби минулого".
08.40 "Радіостанція "Роско".
09.10, 21.05 "Кольори щастя".
09.45 Питання на сніданок.
11.55 "Моя сімейка".
12.30 "Я мислю...".
14.05 Іванна Димна - зустрінемося.
14.35 Знаки часу.
15.00 "Магнум".
15.50 Телетурнір.
16.55 "І в гору, і в радости".
17.55 "М.А.С.Н".
18.30 Локальна програма.
19.00 Колесо фортуни.
19.30 "Златопольські".
20.05 "Гільйотина". Телетурнір.
21.40 "Мостовики".
22.40 Ток-шоу Томаша Ліса.
23.45 Панорама.
00.25 Олександра Пол у трилері "Помста коханого" - Канада, 2005. Чоловік звинувачує у смерті дружини психолога, який виступає на радіо.
02.10 "І Бріджитт створила Бардо" - док.фільм.

KK 1

07.00, 06.30 AutoEVO
07.40 Д/п "Тід по краях світу"
08.50 Д/п "Рятівники черепах"
09.50 "Торлодок"
10.30 Х/ф "Аніскін і Фантомас" (1)
13.10 Д/п "Лють слона"
14.20 Х/ф "Мережа"
14.10, 18.35 "Клан".
14.40, 19.30 "Угадай мелодію".
15.25 Тварини світу.
16.10 "Будинок над палявою".

PRACA: Łuck. Wołyń. Ukraina. Polska.

РОБОТА: Луцьк. Волинь. Україна. Польша

Рожищенський районний центр зайнятості

Посада	З/П	Вимоги	Посада	З/П	Вимоги	Посада	З/П	Вимоги
асистент	630	Працювати асестентом незрячого вчителя.	інструктор-методист з фізичної культури таспорту	630	інструктор з фітнесу	охоронець	700	без шкідливих звичок, бажання працювати
бармен	630	бажання працювати	касир торговельного залу	900	бажання працювати	перукар (перукар - модельєр)	800	з/п плюс відсоток
бетоняр	650	Досвід роботи з мистецьким бетоном.	Кондуктор громадського транспорту	1170	бажання працювати	підсобний робітник	1500	Бажання працювати
викладач вищого навчального закладу	1050	викладач вищої математики	Кондуктор громадського транспорту	1170	бажання працювати	покрівельник рулонних покрівель та покрівель із штучних матеріалів	1500	бажання працювати
викладач вищого навчального закладу	1050	викладач інформатики	коректор (коригування текстів)	740	старанність та уважність	представник торговельний	700	бажання працювати,комунікабельність, вміння спілкуватись з людьми, робота з книгами.
Вишивальник	1000	бажання працювати,з/плата по відрядних розцінках, вишивальниці машинної вишивки	косметик	630	бажання навчатись ,режим роботи згідно з графіком роботи оздоровчого комплексу	прибиральник виробничих приміщень	800	бажання працювати
Вишивальник	1000	бажання працювати	кравець	650	бажання працювати	прибиральник територій	630	прибирання підїздів (р-н Володимирська, Ч.Хреста)
Вишивальник	700	вишивальниці машинної вишивки,	кухар	740	Бажання працювати	продавець непродовольчих товарів	630	відповідальність
Вишивальник	650	вишивання емблем, оброблення петель, пришивання гудзиків	листоноша	810	Зй клас, матеріально відповідальна особа,,доставка пошти та товарів народного споживання	продавець непродовольчих товарів	800	робота в книжковій крамниці ,комунікабельність, відповідальність
водій автотранспортних засобів	630	бажання працювати	лікар загальної практики-сімейний лікар	1150	кадри з 9,00 до 16,00 загальна практика, сімейний лікар	продавець продовольчих товарів	1500	досвід ведення облікових документів в прогамі 1С
водій автотранспортних засобів	800	водій на ГАЗ-53 (самоскид), з\п. від 800 грн. до 1200 грн.	лікар загальної практики-сімейний лікар	1360	Наявність сертифікату	продавець продовольчих товарів	750	попередньо телефонувати
водій тролейбуса	1520	бажання працювати	лікар-отоларинголог	1237	Наявність сертифікату	продавець продовольчих товарів	630	Робота з касовим апаратом
водій тролейбуса	1540	направляти з числа квотної категорії	лікар-офтальмолог	2000	бажання працювати,	редактор	1000	комунікабельність, відповідальність
водолаз	1341	Бажання працювати	лікар-рентгенолог	1328	Наявність сертифікату.	робітник з благоустрою	900	інвалід 3-гр
генеральний директор об'єднання підприємств	3000	навички в сфері с/г виробництва	майстер	630	майстер по депіляції, бажання працювати,	садчик	2000	Фізично здорові та сильні люди
геодезист	1800	бажання працювати, досвід роботи,	майстер виробничого навчання	1300	майстер виробничого навчання груп електромеханіків	секретар керівника (організації, підприємства, установи)	630	Працювати в організації з незрячими .
геодезист	1500	Відрядна оплата праці	майстер цеху	1000	бажання працювати, попереднь телефонувати	складальник виробів із шкіри та хутра	650	бажання працювати
головний бухгалтер	700	бажання працювати, знати всю звітність,	манікюрниця	726	Бажання працювати	слюсар-електрик з ремонту електроустаткування	1100	Бажання працювати, 4 група допуску
головний бухгалтер	1000	знання 1С бухгалтерії	машиніст автовишки та автогідропідіймача	1500	курси машиністів підійомників,відповідне посвідчення, запис в трудовій книжці.	слюсар-інструментальник	1000	Бажання працювати
головний бухгалтер	800	направляти терміново	машиніст екскаватора	900	без шкідливих звичок	слюсар-сантехнік	1300	Бажання працювати
готувач фаршу	800	бажання працювати досвід роботи в ковбасному цеху, попередньо телонувати	машиніст холодильних установок	850	Наявність посвідчення учбового комбінату для роботи на аміачно-холодильних установках.	столяр	1200	бажання працювати
двірник	630	Бажання працювати.	менеджер (управитель) із збуту	1000	робота в книжковій крамниці,комунікабельність, відповідальність	сторож	650	бажання працювати
директор (керівник) малої торговельної фірми	2000	відповідальність	механік	1500	Виконувати обов'язки начальника майстерні по ремонту автомобілів.	стропальник	693	фізично сильні,відповідальні
директор (начальник, інший керівник) підприємства	1300	керівник книжкової крамниці "Ваша книга",комунікабельність, відповідальність,організаторські здібності	монтажник	1000	бажання працювати, монтаж дверей, вікон.	Технік-технолог з виробництва м'ясних продуктів	2000	технолог ковбасного виробництва, досвід роботи на м'ясопереробному виробництві.
економіст	900	бажання працювати,	муляр	1500	бажання працювати	токарь	1000	Бажання працювати
Електрогазозварник	750	Бажання працювати, можливе посвідчення учбового комбінату.	Начальник відділення	1130	начальник віддлень на підміну під час відпусток, матеріально-відповідальний.	токарь	1000	Бажання працювати
Електрогазозварник	1200	бажання працювати	начальник дільниці	800	Працювати начальником дільниці аміачно-холодильних установок.	тракторист	1000	тракторист-екскаваторник, К-345 "рачок"
Електрогазозварник	1000	бажання працювати, з\п від 1000 грн. до 2000 грн.	начальник котельні	750	Направляти з досвідом роботи	фаршомісильник	1200	бажання працювати, досвід робо в ковбасному цеху.
Електрозварник ручного зварювання	1000	бажання працювати	Начальник лабораторії	1500	начальник заводської лабораторії-хімік, досвід роботи, знання ПК	фахівець	1150	інспектор з організації захисту секретної інформації
електромонтер з ремонту та обслуговування електроустаткування	1100	виконання ремонтних робіт	начальник служби	1740	начальник медичного пункту,присвоюється звання,відсутність судимості його та близьких родичів	фахівець	900	медичні санітари ,переносити труни
завідувач кафедри	1350	Завідувач кафедри державного управління	обвалювальник м'яса	1000	без шкідливих звичок	формувальник ковбасних виробів	1000	бажання працювати досвід роботи в колбасному цеху на кліпсаторі, по даній спеціальності
закрійник	1200	бажання працювати	оброблювач ковбасних виробів	700	в'язальниця ковбасних виробів	хореограф	630	робота за графіком роботи оздоровчого центру
закрійник	1500	можна без стажу роботи,	оператор котельні	970	матеріально відповідальна особа, посвідчення, з/п плюс премія.	чистильник	1200	чистка димоходів
знімач-укладальник у виробництві стінових та в'язучих матеріалів	1700	Фізично здорові та сильні молоді люди.	оператор котельні	1000	оператор котельні газової, робота на імпортному обладнанні	швачка	1200	бажання працювати
інженер-енергетик	2000	досвід роботи на виробничому підприємстві.	оператор м'яльно-чесальної машини	650	зарплата відрядна	швачка	1000	бажання працювати, з/плата по відрядних розцінках
інженер-землепорядник	1800	бажання працювати, досвід роботи,	офіціант	750	бажання працювати, фреш-бар гіпермаркету	швачка	1000	бажання працювати, старанність, пунктуальність.
інженер-технолог	1000	хімічні технології	офіціант	1200	вміння працювати з людьми в сфері бар-ресторан,	шеф-кухар	756	Бажання працювати
інструктор-методист з фізичної культури таспорту	630	інструктор з аквафітнесу						
інструктор-методист з фізичної культури таспорту	630	інструктор з плавання						

Крім того є багато інших вакансій, за додатковою інформацією звертатися за адресою: м. Луцьк, вул. Ярощука, 2 тел.72-72-58, 4-92-68

Вакансії кадрової агенції «Гарант» м. Ковель

Приватний підприємець Баранов Ігор Іванович (Ліцензія Міністерства праці та соціальної політики АВ № 298066 від 12.02.2007р). Пропонує роботу в Київській області та Республіці Польща.

Для своїх клієнтів надає візову підтримку для отримання робочої візи, медичне страхування на весь період перебування за кордоном, стартовий пакет та картку поповнення польського мобільного оператора, забезпечення проживання в готелі (при потребі для іногородніх), бронювання проїзних квитків (при потребі, супровід працівниками польського агентства по працевлаштуванню українців в Польщі «Буг», яке є нашим партнером по той бік Бугу.

Наша адреса:

Волинська обл. м.КОВЕЛЬ, бульвар Л. Українки 12, оф.220, 304 (готель « Лісова пісня»)
Тел\факс: 8(03352)7-10-36, моб: 8(068)191-05-25
e-mail: garant_kovel@itt.net.ua або agencia_kovel@itt.net.ua

Робота в Україні (м. Київ та Київська обл):

- охоронники;
- будівельники різних спеціальностей.

Робота в Польщі:

- швачки;
- будівельники різних спеціальностей;
- сезонні робітники в сільське господарство. Працівники забезпечуються безкоштовно житлом, на сільськогосподарських роботах роботодавець гарантує безкоштовне харчування.

W Łucku rozpoczął się nowy sezon teatralny

У Луцьку розпочався новий театральний сезон

Wołyński Akademicki Obwodowy Ukrainiński Teatr Muzyczno-Dramatyczny imienia Tarasa Szewczenki rozpoczął sezon teatralny 2009-2010. 26 września publiczności został zaprezentowany dramat „Nieszczęśliwa” („Beztałanna”) Iwana Karpenki-Karego.

Dowodem na to, że wołyńscy miłośnicy sztuki teatralnej z niecierpliwością oczekiwali rozpoczęcia nowego sezonu teatralnego była przepełniona ponad stan widownia przedstawienia. Udana interpretacja klasycznej sztuki dokonana przez reżysera Fiodora Stryguna znalazła zwolenników wśród widzów zarówno starszego jak i młodszego pokolenia.

Tego wieczoru publiczności nie groziła nuda, ponieważ błyskotliwa gra aktorów przyciągała uwagę przez cały - ponad dwugodzinny - czas trwania przedstawienia. Zebrani jeszcze długo pozostawali pod wrażeniem ekspresji i profesjonalizmu takich znanych aktorów jak Larisa Zielenowa, Aleksander Jakymczuk czy Adam Dacenko.

Przedstawione przez nich obrazy wzbudziły pozytywne emocje, szczere uśmiechy i oklaski. Wysoki kunszt warsztatowy został zaprezentowany widzom również przez młodych aktorów, którzy odegrali role głównych postaci dramatu. Byli to Ludmiła Sawosz, Oksana Cymbalist i Aleksander Puc.

W przedstawieniu teatralnym z powodzeniem zastosowano kompozycje taneczne, muzykę na żywo, pieśni ludowe, efekty świetlne i dźwiękowe. Zaskoczeniem stały się nietypowe dla dramatu klasycznego dekoracje, które stanowiły podstawę do dynamicznego rozwoju fabuły sztuki. Wszystkie te elementy zostało harmonijnie powiązane z podstawową linią fabularną.

Każda scena, układy baletowe czy chór teatralny stały się wzorcem artystycznego mistrzostwa, profesjonalizmu i rzetelnej pracy. Namacalnym tego dowodem były liczne tego wieczoru prezenty od publiczności - pełne blasku spojrzenia, bukiety kwiatów i długie oklaski, które trzykrotnie wywoływały aktorów na scenę.

Natalia LASZUK

Волинський академічний обласний український музично-драматичний театр імені Т. Г. Шевченка розпочав театральний сезон 2009 - 2010 рр. 26 вересня увазі глядачів була представлена драма “Безталанна” І. Карпенка-Карого.

Очевидно, волинські театри із нетерпінням чекали відкриття сезону, адже перша вистава зібрала аншлаг. Вдала інтерпретація класичного твору режисером-постановником Федором Стригуном знайшла прихильників серед глядачів як старшого, так і молодшого покоління.

Поціновувачам театального мистецтва не довелося нудувати, блиска гра акторів утримувала їхню увагу більше двох годин, доки тривала п'єса. Вражала своєю експресією та професіоналізмом праця визнаних артистів Лариси Зеленової, Олександра Якимчука, Адама Даценка. Зображувані ними образи викликали різноманітні емоції, щирі посмішки та оплески. Високу емоційну напругу конфлікту твору зуміли передати молоді актори, які яскраво зіграли ролі головних персон

нажив драми: Людмила Савош, Оксана Цимбаліст, Олександр Пуц.

У виставі вдало були використані танцювальні композиції, живий музичний супровід, фольклорні пісні, звукові та світлові спецефекти. Приємно здивували незвичні для класичної драми декорації, які забезпечили динамічний фон впродовж розвитку сюжету п'єси. Усе це гармонійно впліталось у канву сюжетної лінії.

Кожен образ, балетна постановка, театральний хор над утіленням яких працювали артисти драматичного театру, є взірцем майстерності, професіоналізму і напруженої роботи. Адже перед ними стояло нелегке завдання - вразити та отримати прихильність сучасного вибагливого глядача. Про досягнення цієї мети яскраво свідчили подарунки публіки - блиск в очах, велика кількість букетів, тривалі аплодисменти, які тричі повертали артистів на сцену.

Наталія ЛЯШУК

Спільне українсько-польське підприємство

ШИНАКА
УКРАЇНА

**ПРОЕКТУВАННЯ
БУДІВНИЦТВО**

www.shynaka.com.ua

тел.факс: (0332) 789-568
e-mail: info@shynaka.com
м.Луцьк, вул.Рівненська,78

Наш
передплатний
індекс: **49053**

ПРИ ТОВАРИСТВІ ПОЛЬСЬКОЇ
КУЛЬТУРИ ІМ. ЄВИ ФЕЛІНСЬКОЇ
ДІЄ ШКОЛА ПОЛЬСЬКОЇ МОВИ.
ЗАПРОШУЄМО БАЖАЮЧИХ:
ВУЛ. КРИЛОВА, 5/7. ТЕЛ.: 72-54-99

Дукат-Оіл

Перша СТО швидкого
обслуговування легкових та
грузових авто мастильними
матеріалами

Ми працюємо 6 ДНІВ на тиждень:

ПН-СБ 8:00-20:00
НД **Вихідний**

м. Луцьк, вул. В.Стуса, 9
тел./факс (0332) 78-03-07, 77-01-86, 78-00-78

Dofinansowano ze środków Senatu RP dzięki pomocy Fundacji „Pomoc Polakom na Wschodzie” Дофінансовано на кошти Сенату РП при допомозі Фондації «Допомога Полякам на Сході»